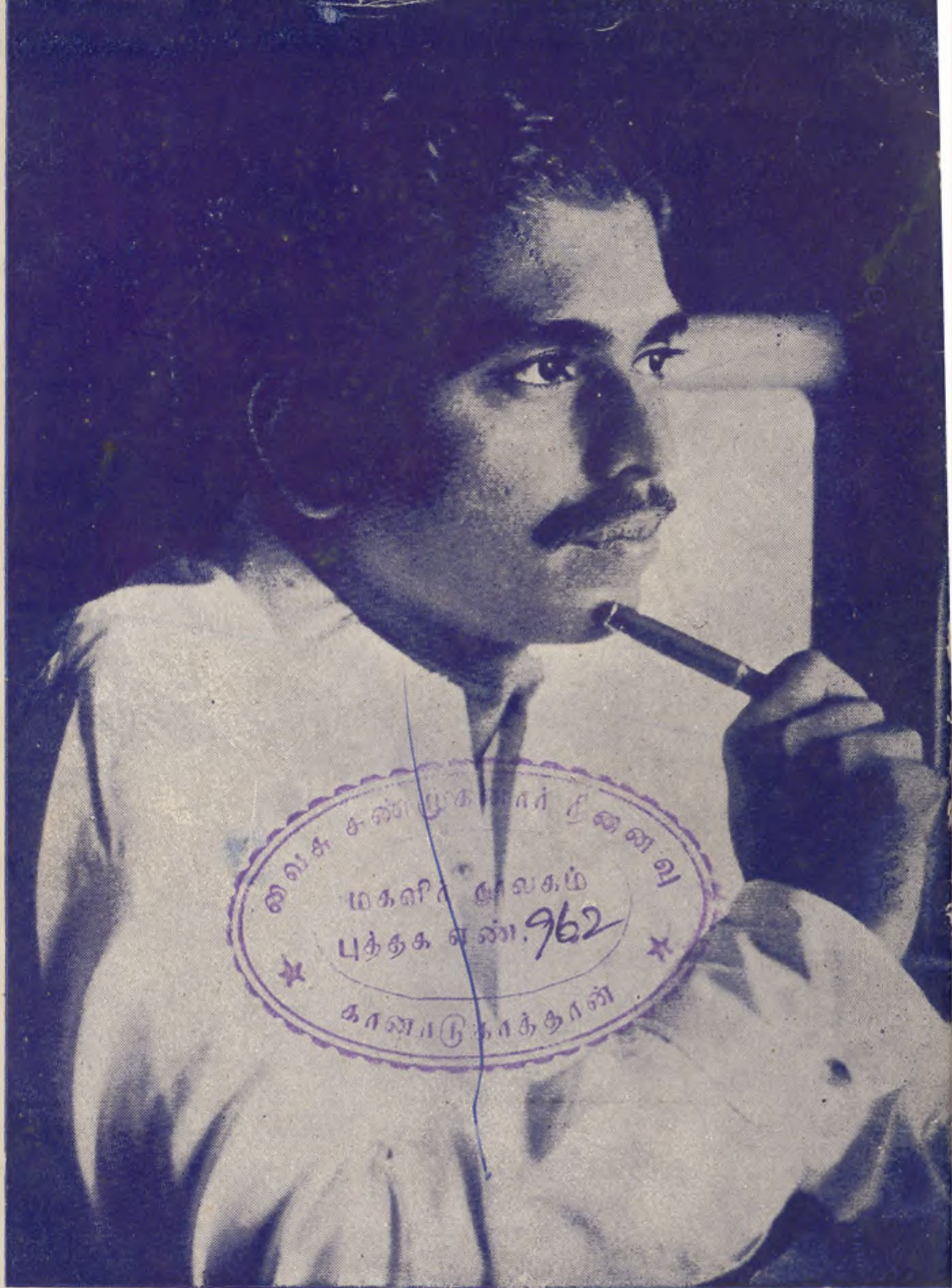

புத்தக எண். 962
கானாடுகாத்தான்

முடியரசன் கவிதைகள்

முடியரசன்

கவிதைகள்

A. M. ஜோதிமணி
புத்தக வியாபாரம்
அம்மன் சன்னதி
காரைக்குடி

கிடைக்குமிடம் :

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே
சென்னை 1

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 1954
உரிமை ஆசிரியர்க்கே

படைப்பு

செயல்புரிந்து நாடோறும்
செந்தமிழ்க்குத் தொண்டுசெய்யும்
மயிலைசிவ முத்துக்கு
மலர்க்கவிதை படைக்கின்றேன்

— முடியரசன்

விலை ரூபாய் ஒன்று.

அச்சிட்டோர் : கலைமகள் பிரஸ், காரைக்குடி.

வாழையடி வாழை......

தமிழ் ஒரு கவிதைப் பண்புள்ள மொழி. பாவலர்தம் நாவிலே பண்வளர்த்த மொழி. உலகிலே கவிதை பாடுவதற்கு எளிதில் வரும் மொழி தமிழ் ஒன்றுதான்!

ஆனல் அ, ஆ அறிந்தவரெல்லாம் அறிஞர்களாகவும், க, கா தெரிந்தவரெல்லாம் கவிஞர்களாகவும் ஆக முடியுமா? உயர்ந்த கருத்துக்களின் ஊற்ருகி, மொழிப் புலமையின் கரைகண்டு, கவிதை அருவி பாய்வதன்ருே கவிஞன் உள்ளம்! சுருங்கச் சொன்னல் கவிதைபாடுவது குழந்தை பெறுவதுபோல. கருச் சிதையாமல் பிறக்க வேண்டும்; பிறந்த பிள்ளை கூன் குருடு நீங்கியதாகஇருக்க வேண்டும்; ' இவன் தந்தை என்னேற்ருன் கொல் ?'' என வையகம் வாழ்த்தவும் வேண்டும்.

நாட்டன்பை அடகுவைத்து, மொழிப் புலமைக்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்து எண்ணியதெல்லாம் கருத்து, எழுதியதெல்லாம் கவிதையென்று கூறி விலை போகாக் கைச்சரக்கை வீதிவலம் வந்து விற்பதற்குப் பேரம் பேசுகிருர்கள் சில 'புதுமைக்' கவிஞர்கள். புதுமைப் பித்தன் சொன்னதுபோல் மனைவி சோரம் போய்ப் பெற்ற பிள்ளையைச் சொந்தப்பிள்ளையென்று கொண்டாடுபவர்கள் கவிதை உலகிற் பெருகிவிட்டார்கள். பிறர் கருத்தைத் திருடியும், பழங்கருத்தைத் திருப்பியும் எழுதிப் பிழைக்கிருர்கள் இந்தக் 'கவிதாமேதை'கள் / பாரதியும், பாரதிதாசனும், கவிமணியும் பிறந்த நூற்ருண்டிலே இத்தகைய 'கவிதா விற்பன்னர்'களும் பிறந்து தருக்கித் திரிவது கண்டு வியப்பல்ல வேதனை உண்டாகிறது மக்களுக்கு.

இத்தகைய சூழலுக்கிடையேதான் கவிஞர் முடியரசனின் கவிதைகளும் வெளிவருகின்றன. அவை மக்கள் மன்றத்திலே மதிப்பும், பரிசும், மட்டற்ற வரவேற்பும் பெற்ற பிறகே வெளிவருகின்றன என்பதில் நமக்கு மகிழ்ச்சி பிறக்கிறது. வளர்ந்துவரும் வாழைத் தோட்டத்தில் ஒரு செவ்வாழையாக, வான்புகழ் சேர் தமிழ் இலக்கியப் பேரேட்டில் வரவுகலமாக, வையகமே எதிர்நோக்கும் தமிழ்த்தாயின் தண்ணளியில் முன்னணியில் இடம்பெற்று விட்டார் முடியரசன் என உணரும்போது நாம் பூரிப் படைகிருேம், வாழ்த்துகிருேம்!

நிமிர்ந்த தோற்றம், மலரும் முகம், கவர்ச்சி தரும் மீசை, துருவும் கண்கள், சுருண்ட முடி இவற்றுடன் திறந்த நெஞ்சம், சிந்திக்கும் பழக்கம், சிரிக்கவைக்கும் பேச்சு, பழகும் பண்பாடு-இவர்தான் முடியரசன். அவர் தோற்றத்தை அப்படியே அவர் கவிதைகளிலும் காணும் போது அன்று முடியரசர் நாட்டிலே தமிழ் வளர்ந்தது, இன்று முடியரசன் நாவிலே தமிழ் வளர்கிறது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

'இலக்கணம், சீர், தளைகட்குக் கட்டுப்படாதவனே கவிஞன்', என வால்ட்விட்மன் கூறியதாக, தமிழ் இலக்கணத்தைத் தாறுமாருக்கிக்கொண்டு வளர்ந்து வருகிறது ஒரு காக்கை பிடிக்கும் ''கவிஞர்'' கூட்டம். செல்வாக்குள்ளவர்களின் சிறுமைக்குக் கட்டுப்படலாம்; பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் விளம்பரப் பகட்டுக்குக் கட்டுப்படலாம்; இலக்கணத்திற்கு மட்டும் கட்டுப்படக் கூடாதாம்! வால்ட்விட்மன் கூறியதிலே உள்ள உண்மையை இவர்கள் உணரவேண்டும். கவிஞன்தான் இலக்கணத்திற்குக் கட்டுப்படக் கூடாதே தவிர, கவிஞனுக்கு இலக்கணம் கட்டுப்படாமல் போய்விடக்கூடாது! இத்தகைய புதுமைக் 'கவிஞர்களை'ப் பார்த்து முடியரசன் பாடுகிருர்,

''இலக்கணத்தைப் புதைத்துவிட்டுக் கூவுகின்ருர் ஒப்பாரிக் குரலெடுத்து'' என்று இலக்கணத்தைக் கொன்றதோடு விடவில்லையாம் இவர்கள். புதைத்துவிட்டுப் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து ஒப்பாரியும் வைக்கிருர்களாம் 'கவிதை' யென்று! எவ்வளவு நயமான கண்டனம்! முடியரசன் பாடல்களை 'வெள்ளைக் கவிகளென' நினைத்து,உள்ளத்தை மூடிவைத்துவிட்டுப் புத்தகத்தைத் திறக்காதீர்கள். வரிக்கு வரி, சொல்லுக்குச் சொல் நயம் உண்டு, கேலியும் கிண்டலும் உண்டு, உட்பொருளும் உண்டு எனவே உணர்ந்து, நிறுத்தி, நின்றுபடிக்கவேண்டும்.

முடியரசன் தாமே தம் பாடல்களைப்படித்துக் காட்டும் போது குரலிலும், கவிதையிலும், உச்சரிப்பிலும் கம்பீரம் தவழும். அவர் தம் பாடற்கருத்தை விளக்கும் போது நயங் கூறுவார், சுவை கொள்வார். கவிஞன் முதல்தரச் சுவையறிஞனுகவும் இருத்தல் வேண்டும். தம் பாடல்களைத் தாமே திரும்பிப்பார்க்கக் கூசுவோரும் உண்டு 'விசுவாமித்திரர் பரம்பரை' போல!

துன்பத்திலும் சுவைகண்ட தென்றல் உள்ளம், தாய் நாட்டு நிலைநினைத்தால் புயலாகிவிடுகிறது.

'நல்ல தமிழ் நாட்டெழுந்த இந்திப் போரில் தேட்டாளர் முகங்களிலே அறுத்தெறிந்த திருத் தாலிக் கயிற்றில் நான் எழிலைக் கண்டேன்!'
ஆம். அது கணவனை இழந்த காரிகை கண்ணகிக்குச் சிலையெடுக்க நினைத்த சேரன் செங்குட்டுவனை, புலி யெனக் கிளம்பிப் போர் தொடங்கிப் புல்லர்களைப் புறங் காண வைத்த எழில், வீர எழில்!

வானத்து முழுமதியாள் வார்க்கின்ற நிலவொளியை, வையகத்துப் பொற்கொடியார் முகமலர்க்குப் பிறரெல் லாம் ஒப்பிட்டார். கவிஞர் முடியரசன் காண்பதோ,

"பொதுவுடமை ஆட்சியினை இரவுப் போதில் புரிகின்ற முழுமதியே......" என்பது. கவிஞருக்குப் பொதுவுடைமை ஆட்சியிலே உள்ள விருப்பத்தை அல்ல நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புவது, கருத்திலே உள்ள புதுமையை!

முடியரசனின் 'ஆறு' மிகச்சிறந்த இலக்கியப்படைப்பு. தனிக் கவிதைகளிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக உயிர் பெற்று வாழும் சங்க இலக்கியம் போல் அது திகழ்கிறது.

ஆறு ஓடுகிறது, வேகமாக ஓடுகிறது. சிலம்பு தந்த இளங்கோ காவிரியின் சிலம்பொலியைச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். முடியரசனும் ஆற்றைப் பெண்ணுக்கி அழகானதோர் கற்பனை செய்கிருர். அவளின் ஓட்டத்தைக் கண்டு கற்பனையாகச் சொல்கிருர் ஆசிரியர்,

"தன்பால் செந்தாமரையின்றி முகங்காட்ட முடியா ஆறு மாள்வதற்குக் கடல்நோக்கி ஓடுதல் பார்!" என்று. ஓடும் நீரிலே தாமரை பூக்காது என்ற உண்மையை, எவ்வளவு அழகான கற்பனையின் கரு வாக்கிக்கொண்டார் ஆசிரியர்! கம்பனையும், பாரதியையும், பாரதிதாசனையும் வைத்துக்கொண்டு பார்த்துப் பார்த்துக் கவிதை பாடி; அவர்களின் கருத்தையும் வரிகளையும் சேர்த் துச் சேர்த்துச்செய்யுள் எழுதும் சில 'கரும வீரர்'களும் இந்த ஆற்றைப்போல் முகங்காட்ட முடியாமல் ஓடுவதைத் தான் நாம் காண்கிறோம்!

'கால் முளைத்த தாமரையின் மொக்குள் போலக் காட்சிதரும் குஞ்சுகள்' - கோழிக் குஞ்சுகளின் உருவத்திலே மட்டுமல்ல, கவிதையிலும் தெளிவு, உவமையிலும் புதுமை! ஆம், ஒவ்வொன்றும் ஒப்பற்ற கவிதை. இயற்கைத் தாய் அற்புதமான படைப்பு, யாரும் கற்பனை செய்யாத கவிதை!

வாழும் நாட்டிலே பிறந்த கவிஞன் நாட்டின் வளத்தையும், நலத்தையும் பாடுவான். சங்க இலக்கியம் அதற்குச் சான்று. அல்லற்பட்டு அவதியுறும் நாட்டிலே வாழும் கவிஞன் ஆனந்தப் பண்பாடமாட்டான். குமுறும் நெஞ்சம் எரிமலையாக, கொதிக்கும் குருதி கொடுவாளாக, பெருமை குறைவது கண்டு பெருமூச்சுவிட்டு, கருத்தற்ற மக்களைக் கண்டு கண்ணீர்விட்டுப்பாடுவான். அவன் குரலிலே சோகமிருக்கும், கவிதையிலே கனலிருக்கும், கருத்திலே எழுச்சியிருக்கும். ஏன்? கவிஞன் காலம் காட்டும் கண்ணுடி என்கிருர்கள். அந்தக் கண்ணுடியிலே உண்மை உருவம் கண்டால், தங்கள் உருவம் தெரிந்தால் 'பிரச்சாரம், அரசியல்' என்று மழுப்பிக் கவிஞனைக் குறைத்து மதிப்பிடவும் துணிகிருர்கள். இத்திறனுய்வுப் பெரியோர்கள்நல்லதுசெய்யத் தெரியாவிட்டாலும், அல்லது செய்யாமல் அடங்கியிருக்கலாம்.

சங்க இலக்கியம் ஒரு வாழைத்தோட்டம் என்கிருர் மு. வ. அத்தோட்டத்தில் வாழையடி வாழையெனப் பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு முடியரசன் தோன்றியுள்ளார். இளம் வாழை, இனிக்கும் வாழை, ஈனும் வாழை இந்த வாழை! நல்ல எண்ணமும். நாட்டன்பும் கொண்டவர்க்கு நல்விருந்து; குடிகெடுக்கும் சூதுமதியினர்க்கு நல்ல மருந்து இவ்வாழை! அருந்துக என நான் சிபாரிசு செய்ய வரவில்லை. ஏன்? வண்ண நிலவை, வளர் கரும்பை, தெவிட்டாத தேனை, தித்திக்கும் கற்கண்டை, நலம் வளர்க்கும் மலை வாழையை, தீந்தமிழை உண்ண வருக என்று இதுவரை யாரும் சிபாரிசு செய்ததில்லை, அதனுல்!

நெற்குப்பை
12-6-54

தமிழண்ணல்

நன்றி

கவியரசர் பாரதிதாசனார் தலைமையில் 1950 மே 27, 28 தேதிகளில் கோவையில் நடைபெற்ற முத்தமிழ் வளர்ச்சி மாநாட்டுக் கவியரங்கில் முதற்பரிசில் பெற்றது "அழகின் சிரிப்பு" என்ற கவிதை.

ஏனையவற்றுட் சில கவியரங்கேறியன; வேறு சில பல்வேறு இதழ்களில் வெளிவந்தன. இவை பத்தாண்டுகட்கு முன்பிருந்தே என்னால் பாடப் பெற்றவை.

இவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடப் பேரூக்கம் செலுத்தி, அணிந்துரையும் தந்து உதவிய தோழர் தமிழண்ணல் அவர்கட்கு என் நன்றி.

அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த கலைமகள் அச்சக உரிமையாளர் உயர்திரு தி. நா. நாராயணன் அவர்கட்கும், அச்சாகும்பொழுது உறுதுணையாக இருந்த கவிஞர் சாமி பழனியப்பன் அவர்கட்கும் என் நன்றி உரியது.

என் கவிதைகட்கு வரவு கூறி ஆதரவு நல்கும் பெருமக்கட்கும் முன்னரேயே நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

செல்வி பதிப்பகம்
காரைக்குடி
14—6—54

முடியரசன்

உள்ளே...

இயற்கை :

அழகின் சிரிப்பு

○

அலைகடலின் அப்புறத்தே ஓரக் கோட்டில்
அடரிருளை அகற்றியபின் கிழக்கு வானில்
கலையாத செந்நிறத்தைப் பூசி விட்டுக்
காதலியைக் காணவரும் காத லன்போல்
தலைகாட்டிக் கதிரவன்தான் சிரித்துக் காட்டும்
தன்மையினில், மகிழ்வூட்டும் அழகு தன்னில்,
கலையழகு சிரித்துவிளை யாடக் கண்டு
கழனிகளின் வரப்போரம் நடந்து சென்றேன் (க)

முழந்தாளிற் கையூன்றிக் குனிந்து நின்று
முன்தானை எடுத்திடையில் இறுகக் கட்டிச்
சுழன்றாடும் குழல்மாதர் கால்வ யிற்றுச்
சோற்றுக்கு நாற்றுநடும் போது தன்னால்
எழுந்தாடும் கையசைவில், வீட்டுக் காரன்
ஏர்பிடித்துக் களைத்திருப்பான் என்று சொல்லி
விழுந்தோடி உணவுகொண்டு வந்த பாவை
விளையாடி உணவூட்டும் காட்சி தன்னில் (உ)

நீர்சேந்தி நிறைத்தகுடம் இடுப்பில் வைத்து
நெளியவொரு கைவீசிச் செல்லும் சிற்றூர்
சேர்மாதர் மென்னடையில், குருவி காக்கை
செழுங்கதிரைத் தின்னாமல் காப்ப தற்கு
வார்தொடுத்த கவண்வீசிக் கூவுங் காலை
வாயெழுப்பும் இசைக்குரலில், மண்ணை வெட்டி
நீர்கட்டும் தொழிலாளி நீள்பு யத்தில்
நின்றுநடம் செய்கின்ற அழகைக் கண்டேன் (௩)

கால்முளைத்த தாமரையின் மொக்குள் போலக்
காட்சிதரும் குஞ்சுகள்தம் வாயில் கோழி
வேல்மூக்கால் அன்புகலந் திரையை யூட்டும்
வேளையிலும், வானத்து வீதி செல்லும்
பால்நிலவுப் பெண்தனது விண்மீன் என்னும்
பல்விரித்துச் சிரிக்கின்ற போதும், மண்மேல்
கால்இழுத்துத் தவழ்கின்ற குழந்தை பேசும்
காலத்தும் நல்லழகின் சிரிப்பைக் கண்டேன் (௪)

வெம்புலியின் பாய்ச்சல்தனில், வீரன் ஏந்தும்
வேல்நுனியில், தோள்வலியில், படம்வி ரித்து
வெம்பிஎழும் நாகத்தின் ஆட்டந் தன்னில்,
விரிகொம்பு மான்விழியில், தேனை உண்ணத்
தும்பிஎழுந் தார்க்கின்ற முல்லைக் காட்டில்,
தோகைவிரித் தாடுகின்ற மயிலி டத்தில்,
செம்பவழக் கொடிக்கடலின் அலைக்கூட்டத்தில்
சேர்ந்திருக்கும் அழகெல்லாம் சிரிக்கக்கண்டேன்; (௫)

இங்கெல்லாம் சிரிக்கின்ற அழகு கண்டேன்
இனியதமிழ் பேசுகின்ற மனிதன் வாழ்வில்
பொங்கிவரும் அழகில்லை! உழைத்துண் டாக்கும்
பொருளெல்லாம் பிறன்நுகரப் பெற்ற தாலோ
தங்கள்குலம் வாழாமல் சுரண்டு வோரைத்
தரைமட்டம் ஆக்கஎழும் எண்ணத் தாலோ
மங்குமவன் முகத்தினிலே சிரிப்பும் இல்லை!
மனிதரினம் விலங்கினமாய் வாழல் நன்றே ? (சா)

மக்கள்நலம் பேணுகின்றோம் என்று சொல்லி
மணிப்பீடம் ஏறிவிட்டோர் மதத்தின் பீடம்
தக்கதுணை என்றெண்ணி அயர்ந்து விட்டார்;
தறிகெட்டுத் திரிகின்றார்; மேடை ஏறிக்
கொக்கரித்தல் ஓயவில்லை; சட்டத் தாலும்
கொடுமைகளும் மாயவில்லை; அறிவு மாய்க்கும்
அக்குணத்தார் ஆட்சியிலே அழகும் இல்லை
ஆதலினல் வாழ்க்கையிலே சிரிப்பும் இல்லை! (எ)

ஆற்றாலும் மலையாலும் சோலை யாலும்
அழகுசிரித் தாடுகின்ற நாட்டில் வாழ்வீர்!
சோற்றாலே துயருறுவோர் தமிழர் என்னும்
சொற்கேட்டுத் துடித்திலதோ உங்கள் உள்ளம்?
மாற்றாரின் காலடியில் நாட்டை விட்டீர்!
மடிகின்றீர்! இக்கேட்டை அழிக்கும் எண்ணம்
தோற்றாதோ உங்களிடம்? அடிமை வாழ்வு
தொலையாதோ? அழகிங்கே சிரிப்ப தென்றோ? (அ)

இயற்கைத் தாய்

○

புனல்நிறைந்த தடமலர்கள், படர்கொடியிற்
பூத்தமலர், கோட்டுப் பூக்கள்
இனையபல மலர்நாறும் மணமானாள்;
இருநிலத்துப் பொருள்கள் தோறும்
மனங்கவர்ந்து நிறைந்திருக்கும் எழிலுருவம்
அவளுருவாம்; மலையில் வாழ்வாள்;
இளமகனைப் பெற்றெடுத்தாள் முருகென்னும்
எழிற்பேரும் உடையாள் வாழ்க! (க)

அழுக்காறும் எறும்பூரும், பொய்மையெனும்
அறுகால்சேர் ஈக்கள் மொய்க்கும்,
இழுக்கேறு நல்லறிவுப் பசிதோன்றும்
இத்தனையும் தாங்க ஏலா
தழுதிடுவேன்; விரைந்தோடி என்பால்வந்
தன்பென்னும் முலைசுரந்த
பழுதில்லா முப்பாலை ஊட்டிடுவாள்;
பார்புரக்கும் தாய்மை வாழ்க! (உ)

தென்றலெனும் தொட்டிலிலே எனைக்கிடத்தித்
தேன்நுகர மலர்கள் தோறும்
சென்றிருந்து தமிழ்பாடும் வண்டொலியால்
செவிகுளிரத் தாலே தாலோ
என்றினிய தாலாட்டித் துயிற்றிடுவாள்;
எழுந்தழுதால் ஆறு காட்டிக்
குன்றிருந்து வீழருவி கடல்காட்டிக்
கொஞ்சிடுவாள் மலர்கள் காட்டி (௩)

இளங்காலை இருட்கதவம் திறந்துநோக்கி
இன்னுமெழ வில்லை யோஎன்
றுளம்சினந்து முகம்சிவந்து கதிர்க்கரத்தால்
உறக்கத்தில் எழுப்பு வாள்தாய்,
குளறிஎழுந் தன்னவளை வைதிடுவேன்,
கோணாமல் அன்பு கூர்ந்து
முளரிமுகங் காட்டிடுவாள் முத்தமிழால்
வைதோர்க்கும் வாழ்வே தந்தாள்; (௪)

விடிபொழுதில் ஆறென்னும் கைநீட்டி
விளையாடிக் குளிக்க வா! வா!!
பிடிவாதம் செய்யாதே என்றழைப்பாள்,
பேசாமல் நானி ருந்தால்
இடியொலியால் உறுத்ததட்டி மழைத்துளியால்
எனைநனைத்து நீரும் ஆட்டிக்
கொடிநிகர்த்த மின்னொளியால் நகைத்திடுவாள்,
கூத்தாடி நான்கு ளிப்பேன் (௫)

குளிர்மிகுந்து நடுக்கமுறின் மனந்தளர்வாள்
கொணர்ந்திடுவாள் ஞாயி றென்னும்
ஒளிநெருப்பை! குளிர்காய்வேன், அதன்பின்னர்
மலர்க்காட்டுள் ஓடி ஓடி
நளிமலருள் நிறைமணத்தை வாரிவந்து
நான்மகிழ உடலிற் பூச
அளிதென்றல் உருவோடு வருவாள்தன்
அன்பினைத்தான் உரைத்தல் ஆமோ? (சு)

படித்திடுக எனச்சொல்லிக் குயிலினங்கள்
பசுங்கிளிகள் இவற்றைத் தந்தாள்;
பிடித்தவற்றைப் பார்க்கையிலோர் அறங்கண்டேன்;
'பேசுமொழி சொந்த மேயாம்
அடுத்தவற்றின் குரலல்ல நீயுமுன்றன்
அன்னைமொழியால் பேசு! பாடு!!
தடுப்பவர்யார்?' என்றன அவ் வேடுகள்தாம்
தாயேதாய் மொழியே வாழ்க! (எ)

விண்ணரங்கிற் கருமுகிலாம் திரைநீக்கி,
விதவிதமாய் வானம் பாடி
பண்ணிசைக்க, ஒளிவீசிப் புடைசூழும்
பல்வகையாம் மீனப் பெண்கள்
கண்சிமிட்டி உடனாட, முழுநிலவுக்
காரிகையும் நடனம் ஆட
மண்ணகத்து மகவெல்லாம் களிகொள்ள
மனம்வைத்தாள் என்றன் அன்னை (அ)

வளர்ந்துள்ள வெண்ணிறத்துப் பிறைநிலவை
வானத்தில் கப்பல் என்று
தளர்ந்துள்ள முகிலலையின் நடுவிடத்தே
தவழ்ந்தோடச் செய்தாள்; இன்பம்
விளைந்துள்ளம் களிகூரப் பகலெல்லாம்
விளையாட இருட்பு லத்தைப்
பிளந்தெழும்பும் கதிரவனைப் பந்தெனவே
பிள்ளைஎனக் களித்தாள் அன்னை (௯)

கடற்கரையில் விளையாட இடந்தந்தாள்
கலகலத்த இரைச்ச லோடு
படர்ந்தலைகள் கரைநோக்கி விளையாடப்
பாய்ந்துவரும், நானும் செல்வேன்,
மடங்கியொடுங் கிக்கடலுள் எமைக்கண்டு
பிடியென்று மறைந்து போகும்,
அடங்கிடுவேன்; உடன்சிரித்து மற்றோர்பால்
அலையெழும்பும், அயர்ந்து போவேன் (௰)

மலையுறைவாள், அகங்கசிந்து நிலவுலகில்
மக்கள்பசித் திருப்ப ரென்று
நிலைகலங்கிக் கீழிறங்கி ஆறென்று
நெடுகநடந் தெவ்வி டத்தும்
கலைகுலுங்கக் கால்களினால் ஓடிமலர்க்
கண்மலர வயலிற் பாய்ந்து,
குலைகுலுங்கும் கதிர்க்கையால் உணவூட்டிக்
குறைநீக்கி மகிழ்வாள் அன்னை. (௰௧)

எழில்

○

வளம்நிறைந்த தமிழ்மொழிக்கு விரும்பிச் சாத்தன்
வழங்குமணி மேகலையில், அவளுக் கென்றே
உளம்நிறைந்து முப்பொருளால் இளங்கோச் சேரன்
உருவாக்கித் தந்துமகிழ் சிலம்பில், கம்பன்
பழங்கதையை மெருகேற்றிப் பாரோர் போற்றப்
பாவையவள் மகிழவென்று தந்த நூலில்,
களங்கமின்றிக் கோவைசெய்து தேவன் தந்த
கலைசிந்தா மணியிலும்நான் எழிலைக் கண்டேன் (க)

விண்முட்டும் கோபுரத்தில், அங்கு சாந்து
வினைவல்லான் அமைத்தசுதைப் பாவை தன்னில்,
கண்ணெட்டும் போதாதோ எனுமா ருங்குக்
கற்றச்சன் வடித்தகருங் கல்லின் சிற்பம்,
பண்ணொட்டும் யாழேந்தும் கல்விப் பாவை
பரிந்துநடம் புரிந்தருளும் தோற்றந் தன்னை
எண்ணட்டும் இங்கிருந்தே என்ற நோக்கில்
எழுப்புகலைக் கூடத்தில் எழிலைக் கண்டேன் (உ)

கண்ணென்றால் காவியத்தை ஆக்கிக் காட்டும்
காரிகையார் நடையுடையில் எழிலின் தேக்கம்,
மண்ணின்றால் தீமைஎன அறியாப் பிள்ளை
மழலைமொழிப் பார்வைகளில் எழிலின் ஓட்டம்,
விண்சென்று மீளுகின்ற பட்டம் விட்டு
விளையாடும் சிறுசெருவில் எழிலின் பாய்ச்சல்,
தண்ணென்ற புனலோடைச் சலசலப்பில்
தகுமெழிலின் பளபளப்பு விளங்கக் கண்டேன் (௩)

சுடர்விட்டுக் காட்டுகின்ற கதிரோன் தோன்றச்
சுருக்கவிழ்ந்து சிரிக்குமுகத் தாமரைக்குள்
கடன்பட்ட மாந்தரிடம் வட்டி கேட்கக்
கடைதோறும் புகுந்துவரும் கணக்கனைப்போல்
இடம்விட்ட மலர்தோறும் சென்று தேனை
இனிதுறிஞ்சி இசைபாடிச் செல்லும் தும்பி
அடைபட்டுக் கிடக்கவெனக் குவிந்து கொண்ட
அல்லிமலர்க் கூட்டத்துள் அழகு கண்டேன் (௪)

விண்பரப்பில் மீன்நடுவே ஒளியைக் கான்று
மென்னடையில் நிலவுப்பெண் ஊர்ந்து செல்ல,
மண்புரக்கும் வேலியென அமைந்த வேலை
மடிந்துமடிந் தலைஎழுப்பிக் கரையில் மோத,
மண்பரப்பில் எழுப்பியுள வலைஞர் சிற்றில்
மனைவியின்பால் விடைபெற்றுத் தோணி ஏறிக்
கண்மறைக்கும் நெடுந்தொலைவு கடலுள் ஏகிக்
கடும்புயலும் சுறவினத்தின் வாயும் தப்பி, (௫)

மீன்பிடித்துக் காதலன்தான் மீள்தல் கண்டு
மீள்வாரோ? மீளாரோ? எனத்த ளர்ந்த
மான்படித்த பார்வையினுள் அகத்துள் பொங்கும்
மகிழ்ச்சிஎலாம் வெளிக்காட்டும் முகத்தி டத்தே
தான்நடித்தாள் எழிலணங்கு; தந்தை முன்னர்த்
தள்ளாடி நடந்தோடி அப்பா! என்று
தேன்வடித்த சொல்லாலே குழந்தை கூவத்
திரும்பினவன் முகத்தகத்தும் எழிலைக்கண்டேன் (சு)

கொடிதாங்கி உரிமைப்போர்க் களத்துச் சென்ற
குமரனவன் உயிர்நீங்க ஆள்வோர் தந்த
அடிதாங்கித் தலைபிளந்து கொட்டும் செந்நீர்,
அடிமைஎனும் சிறுமையினை அழிப்பான் வேண்டி
நெடிதோங்கும் பிறனாட்சி தொலைக்கும் போரில்
நின்றிருந்த பெரியோன்தன் அகன்ற மார்பு
வெடிதாங்கிச் சிந்துகின்ற குருதி, யார்க்கும்
விளங்காத எழில்காட்டக் கண்டேன் கண்டேன் (எ)

"மனவிருளை அகற்றிடுக சிந்தித் தாய்க!
மறைப்பின்றி உரைத்திடுக! இங்ஙன் செய்யின்
நனவுலகில் மனிதரென வாழ்வோம்!" என்று
நவின்றவனை "அடைத்திடுக கொடுஞ்சி றைக்குள்"
எனவுரைத்துக்கொடுநஞ்சைக்கொடுத்தான்வேந்தன்;
"எனதுயிரிற் பெருங்கொள்கை விடுதல் ஏலேன்
சினவுயிரை விடுதல்எனக் கெளிதாம்" என்று
செப்பிஅவன் குடித்தெறிந்த கிண்ணத் துள்ளே (அ)

நாட்டுக்குச் செய்தபெருந் தொண்டுக் காக
நரிக்குணத்தர் அவற்களித்த தூக்கு மேடை
காட்டுகின்ற சுருள்கயிற்றில், இறந்து பட்ட
காளையவன் சவக்குழியில், எலும்புக் கூட்டில்,
நாட்டிற்காச் செக்கிழுத்து மெலிந்த தோளில்,
நல்லதமிழ் நாட்டெழுந்த இந்திப் போரில்,
தேட்டாளர் முகங்களிலே அறுத்தெறிந்த
திருத்தாலிக் கயிற்றில்நான் எழிலைக் கண்டேன். (௯)

நிலவு

○

ஒளிமிகுந்த குளிர்நிலவே! உன்னைக் கண்டேன்
உள்ளமெலாம் உவகையுற இன்பங் கொண்டேன்;
களிமிகுந்த காதலருக் கின்பத் தோணி!
கடைந்தெடுத்த வெண்முத்தம் நின்றன் மேனி;
தளிர்போலும் குழவிகளின் கதறல் நீக்கும்
தாயர்தமக் குதவிடுவாய்! உலகைக் காக்கும்
எளிமைமிகு தொழிலாளர் அயர்ந்த போது
எழுந்துமுகம் காட்டிமகிழ் வூட்டும் மாது! (௧)

ஒருபொழுதும் வயிறார உண்ணல் காணா
துயிர்நிற்க இரந்துண்ணும் ஏழை, திங்கள்
வருபொழுது அரைவயிறு மட்டும் உண்டு
வருந்துகிற உழைப்பாளி, நிறைய உண்ணும்
பெருவயிற்றுப் பணக்காரன் யாவ ரேனும்
பிழையாது நிலவளித்து மாட மீதும்
சிறுகுடிசை மீதுமொளி வீசி இன்பம்
சேர்க்கின்ற பொதுவுடைமை ஆட்சி கண்டேன் (௨)

பொதுவுடைமை ஆட்சியினை இரவுப் போதில்
புரிகின்ற முழுமதியே! உன்னைக் கண்டு
மதுவுண்ட வண்டானேன் இன்பப் பாடல்
வாய்குளிர மன்குளிரப் பாடி நின்றேன்;
புதுவுலகம் விரைவினில்நாம் காண வேண்டின்
பொலிவுபெறும் முழுமதியர் ஆட்சி வேண்டும்
இதுஉண்மை எனநினைந்தேன்; களங்கம் உன்பால்
இருக்கின்றதென ஒருவன் இயம்பி னானே! (௩)

நிறைமதியர் நிலவுலகம் நிலைக்குங் காறும்
நீள்புகழால் ஒளிபரப்பு வார், இவ் வுண்மை
நிறைமதியம் இரவிங்கு நிற்குங் காறும்
நெடுங்கதிரால் ஒளிபரப்பிக் காட்டும்; மேலும்
குறைமதியர் புகழெல்லாம் வெளிப்ப கட்டாய்க்
குறைந்துவிடும் மிகவிரைவில் என்ற உண்மை
குறைமதியம் சிறுநேரம் பகட்டி வானிற்
கூத்தாடி மறைந்துநமக் கெடுத்துக் காட்டும் (௪)

மதியுடையார் பேசுவதைக் கேட்டல் நன்று
மாண்புவரும் எனக்குழூஉம் விண்மீன் கூட்டம்;
அதுமகிழ வானத்து மேடை ஏறி
அம்புலியார் சொற்பொழிய முகில்ன் ஓடி
எதிரியெனக் கூட்டத்துள் ஒளிமறைத்தான்,
இடியிடித்தான், குழப்பத்தை ஆக்கி விட்டான்;
இதிலென்ன கண்டனனோ? மதியர் நாளை
ஏறுமல் இருப்பாரோ மேடை மீது? (௫)

நிலவணங்கே ! உனைக்கதிரோன் கூடுங் காலை
நீலமுகிற் குழல்தளரக் கட்ட விழ்ந்து
பொலபொலவென் றுதிர்ந்தநறு மலர்கள் தாமோ
பூத்திருக்கும் விண்மீன்கள் ? வானம் நீங்கள்
நலம்நுகரும் பஞ்சணையோ ? கதிரோன் எங்கே
நடந்துவிட்டான் ? உதிர்மலரை மீண்டும் சேர்த்துக்
குலமாலை யாக்குதற்கு மின்னல் நாணைக்
கொண்டுவரச் சென்றனனோ ? கூறாய் தோழி ! (சு)

வானத்துத் தாயென்பாள் கதிரோன் என்ற
வம்படித்து விளையாடித் திரியும் சேயைச்
சீனத்துச் சிறுகிளியே ! செங்க ரும்பே !
செய்யாதே வீண்வம்பு, புசிக்க வாவென்
றேனத்துச் சோறிட்டாள்; சிறுவன் ஓடி
எற்றிவிடச் சிதறியவெண் சோறு போல
மீனத்துக் குழுவெல்லாம் விளங்கும்! வீழ்ந்த
வெள்ளித்தட் டாமென்ன நிலவு தோன்றும் (எ)

முகிலென்னும் துகிலுடுத்தி நாணம் ஓங்க
முகம்மறைத்துச் செல்கின்ற பெண்ணென் பேனோ ?
நகில்கொண்ட அல்லிப்பெண் முகமலர்ந்து
நகைகாட்டப் பிறரெவரும் அறியா வண்ணம்
பகல்மறைந்து முகில்நுழைந்து செல்லு கின்ற
களவொழுக்கத் தலைவனெனப் பகரு வேனோ ?
மிகுவிண்மீன் வயிரங்கள் கொள்ளை கொள்ள
முகில்பதுங்கும் திருடனென விளம்பு வேனோ ? (அ)

காற்று

○

இரவலர்கள் எவரேனும் வருவாரோ
என்றஞ்சிக் கதவ டைக்கும்
புரவலர்கள் சாளரத்துக் கதவுதனைப்
பூட்டாது திறந்து வைத்து
வரவுரைகள் கூறுகின்றார் காற்றுக்கு;
வரவிலையேல் பணத்தை வீசி
இரவுபகல் மின்விசிறி கொண்டவர்கள்
எப்பொழுதும் சுழற்று கின்றார் (க)

செலவழித்துப் பெற்றாலும் இயற்கைமணம்
சேர்காற்றைப் பெற்றிட் டாலும்
இலவளித்த பஞ்சணையார் மென்காற்றில்
இழைந்திருக்கும் சுகத்தை எள்ளின்
அலகனைத்தும் அறிவாரோ? சுரங்கத்தில்,
ஆலைகளில், உலைக்க ளத்தில்,
பொலபொலக்க உடல்வியர்க்க உழைப்பவரே
பொலிநலத்தைக் காண்பா ராவர் (உ)

குளிர்நிலத்தில் மலர்ச்செடியில் உராயுங்கால்
குளிர்மணத்தை வீசும் காற்று;
வெளியிடத்திற் சுடுநிலத்தில் வரும்பொழுது
வெப்பத்தை வீசிச் செல்லும்;
அளியகத்தே மிகுசான்றோர்ச் சார்பவரும்
அறநெறியர் ஆவர்; தீமை
நெளிமனத்தர் தமைச்சார்வோர் இவ்வுலகில்
நேர்மையிலா வழியே சார்வர் (ங)

பருவஎழில் மலர்ந்துள்ள பெண்ணொருத்தி
பதியின்பால் புலந்து கண்ணீர்
பெருகஉதிர்த் தசையாமல் நிற்பதுபோல்
பெருந்துணர்ப்பூஞ் செடிகள் எல்லாம்
மருமலர்கண் ணீர்சிந்தித் தலைசாய்த்து
மணமின்றி நிற்கும், பின்னர்
அருகணையும் கணவன்வந் தவளிதழை
அசைக்கின்ற போழ்து மங்கை, (சு)

இதழ்விரித்து நகைகாட்டல் எனத்தென்றல்
இனிதாகச் செடிகள் மீது
மெதுவாகத் தடவஇதழ் விரித்தரும்புப்
பல்காட்டும்; மேலும் வண்டு
பதம்பாடச் செடிகொடிகள் நடமாடப்
பரிந்தவற்றை மணக்கும் தென்றல்;
இதுபிறந்த மலைஎங்கள் தமிழகமே
எனும்போது சிலிர்க்கும் உள்ளம் (ரு)

ஐம்பூதத் தொன்றுன காற்றிலையேல்
அம்புவியில் இயக்கம் ஏது?
தெம்பேது மக்களுக்கு? துயில்பவனைத்
தெருளில்லா இரவுப் போதில்
நம்பூறும் படிஅவனோர் பிணமல்ல
எனுந்திறத்தை நவில்வ தெல்லாம்
மென்பூவின் மூக்கில்வரும் காற்றன்ரோ?
மேதினியே காற்றால் வாழும்; (சா)

பணிவோர்க்குக் காப்பளித்துப் பணியாரை
வேரறுப்பர் பண்டை எங்கள்
அணிசேர்க்கும் முடியரசர்; பெருவளியும்
அடிக்குங்கால் ஆற்றின் நாணற்
பணிவேற்றுக் கொண்டங்கு தலைநிமிர்ந்த
பனைதென்னை மரங்கள் யாவும்
அணிவேரற் றடிவீழச் செய்திடுமால்
ஆருக்கும் பணிதல் நன்றும், (எ)

நீர்கொண்ட மேகத்தைக் கடலினின்று
நெடுந்தொலைவு உந்தி வந்து
பேர்கொண்ட மலைப்பாங்கிற் சேர்ப்பதுவும்
பின்னுமதைக் குளிரச் செய்து
நீர்கொட்டச் செய்வதுவும் காற்றன்ரோ?
நீணிலத்துச் சான்ரோர் என்ற
பேர்பெற்ரோர் அடுத்தடுத்து நன்மைகளே
பேணிவந்து செய்தல் காட்டும்; (அ)

வடக்கிருந்து வருவாடை வாட்டுவதும்
தெற்கில்வரும் தென்றல் இன்பம்
கொடுப்பதுவும் காட்டுமொரு பேருண்மை ;
கொடுமையிலாத் தமிழ நாடும்
வடக்கிருந்து வருபவையால் துயருழந்து
வாடுவதும் தெற்கோ இன்பம்
படைப்பதுவும் நாடறியும் ; உயர்வாம்இப்
பண்புணர்த்தும் தென்றல் வாழ்க ! (௬௦)

ஆறு

o

பகல்முழுதும் வெயில்காய்ந்து மேற்பாற் சேரும்
பகலவனை வழியனுப்பிக் கீழ்ப்பால் திங்கள்
முகமெழுப்பும் வேளைதனில் மகிழ்வு கூட்ட
முரணில்லா யாழெடுத்தாள் காதல் நல்லாள்;
முகம்சுழித்தேன்; 'ஏனென்றாள்?'; 'கவிதை யாக்க
முயல்கின்றேன் நீபாட முனைதல் நன்றோ?
தகவிதுவோ?'' எனவுரைத்தேன்; யாழை வைத்தாள்
'தளிர்க்கரத்தாய்! என்னுடன்வா' என்றழைத்தேன்
(க)

அவளுடன்நான் கற்பனையில் மிதந்து சென்றேன்
'அத்தான்! ஓர் ஐயமுண்டு செய்யுள் யாக்கக்
கவலைதரும் இலக்கணமேன் வேண்டும்?'' என்றாள்;
'காரிகையே! ஆற்றுக்குக் கரையேன் வேண்டும்?
சுவர்போலும் கரையிலையேல் ஆற்றின் தன்மை
என்னாகும் சொல்லிடுக! ஊர்பாழ் அன்றோ?
அவமின்றி மொழிவிளங்கக் கவிதை என்னும்
ஆற்றுக்கும் இலக்கணமோர் கரையே யாகும்; (உ)

பாவலன்தன் கவிப்பொருளைப் பாடுங் காலைப்
பாட்டகத்தே இலக்கணமும் அமைதல் வேண்டும்
ஆவல்கொண்டு கவிபுனைவோர் இலக்க ணத்தை
அருகில்வைத்துப் பெருங்கவியாய்எண்ணிக்கொண்டு
தாவுகின்றார் பாடுதற்குத் தவறி வீழ்ந்து
தகுபுலவோர் இலக்கணத்தைப் புதைத்து விட்டுக்
கூவுகின்றார் ஒப்பாரிக் குரலெ டுத்து;
கொடுமையிது! கவிஞன்தன் மரபும் அன்று!' (௩)

'பண்டிதர்வே றென்னசொல்வார்? தமிழை எங்கும்
பரவவிட மனமில்லார்' எனந கைத்தாள்;
'அண்டவந்த பிறமொழியால் தமிழை நீங்கள்
அயர்த்தடிமை ஏற்றிருந்த போது காத்துக்
கொண்டிருந்த பண்டிதனைக் குறைசொல் கின்றாய்?
குறைமதியைத் தலைக்கொண்டாய்! கவிஞ னும்யார்?
பண்டிதன்தான், உளறாதே! மொழியாம் ஆற்றில்
படிந்தெழுந்தால் உன்மடமை கரைந்து போகும்; (௪)

சிறுஇதயத் தூற்றெடுத்து மேனி எங்கும்
செழிப்பதற்குக் கிளைத்தோடும் குருதி யைப்போல்
குறுகிடத்தே தோன்றிப்பின் நாட்டில் செல்வம்
கொழிப்பதற்குக் கிளைத்தோடும் ஆறு வெற்பில்
விறுவிறுக்க அருவியெனப் பாறை மீது
வீழஅது கல்லாகி ஓட ஓடக்
குறுமணலாய் ஒன்றுதிரிந் தொன்றும் என்ற
குவலயத்தின் பரிணும உண்மை காட்டும்; (௫)

மேற்றிசையில் செந்நிறத்தைக் கதிரோன் பாய்ச்சும்
வேளையிலே அவ்வொளியை ஆறு தன்மேல்
ஏற்றுனது மெய்வண்ணம் காட்டி, ஒவ்வோர்
இடங்களிலே நெளிந்தோடி இடையைக் காட்டி,
நாற்றுநிறை வயல்களுக்குப் பிரிந்து சென்று
நாள்வருவாய்க் கால்காட்டி, ஓடை மீது
காற்றுரசச் சலசலவென் றோடுங் காலை
களிநடஞ்செய் காற்சதங்கை ஒலியைக் காட்டி (சா)

கரையோரம் அலைக்கையால் வாரி விட்ட
கருமணலால் சுருள்கூந்தல் காட்டி, வெள்ளை
நுரைசேரும் புனல்தள்ளும் சங்கி னத்தின்
நுண்சினையால் பல்காட்டி, ஓடி ஓடி
இரைதேடும் கயல்மீனுல் கண்கள் காட்டி,
இறுமாந்து செல்லுங்கால் தன்பால் செந்தா
மரையின்றி முகங்காட்ட முடியா ஆறு
மாய்வதற்குக் கடல்நோக்கி ஓடு தல்பார்! (எ)

ஊர்மக்கள் வெறுத்தொதுக்கும் கழிநீர் எல்லாம்
ஓடிவந்து கலந்தாலும் மாசு நீங்கி
ஊர்விட்டு நீங்குகையில் தூய்மை யாகி
ஊர்ந்துசெலும் ஆறுகண்டு தமிழைக் காண்பாய்!
சார்பற்றுத் தனித்தியங்க வல்ல என்றன்
தமிழ்மொழியில் பிறமொழிகள் கலந்த போதும்
நேர்வுற்று மாசின்றி இயங்கும் பண்பை
நினைப்பூட்டும் ஆற்றுக்கு வாழ்த்துக் கூறு! (அ)

வாழ்த்தென்று கூறுகையில் பழைய எண்ணம்
வாட்டுதடி! நம்முன்னோன் ஆட்ட னத்தி,
காழ்த்தபகை நீக்குவிறல் சோழன் பெற்ற
கனிஆதி மருதியுடன் ஆற்று வெள்ளம்
ஆழ்த்திவிடும் என்றுணரா தாடச் சென்றான்;
அவள்கண்ணீர் ஆறாக அவளைக் கொன்ற
பாழ்த்துறைபார்! இலக்கியமாம் ஏட்டுச் செல்வம்
அழித்தொழித்த பதினெட்டாம் பெருக்கை யும்பார்!
(கூ)

கடிதோடும் வெள்ளத்தால் ஊரின் செல்வம்
கரையின்றி அழிந்தொழியக் கண்டு நொந்து
முடியரசன் கரிகாலன் மக்கள் வாழ்வு
முந்துறவே இருமருங்கும் எழுப்பித் தந்த
நெடிதோங்கு கரைகளைப்பார்! அவனின் றில்லை
நிலைத்துநின்ற தவன்பணியே; ஆத லாலே
படியாள்வோர் புவியாட்சி மாறும் உண்மை
படித்திடுக! பயனுள்ள செயலே செய்க! (ம)

உருக்குலைய உழைத்துழைத்துச் செல்வம் இல்லா
உழைப்பாளர் வாழ்வினைப்போல் வறண்டுதோன்றும்
பெருக்கில்லாக் காட்டாறு காண்பாய்! ஈகை
பேணாத பெருஞ்செல்வர், மிடியால் வாடி
இருப்பவர்க்குப் பயனில்லா தொழிதல் போல
எரிகதிரால் வதைந்தவர்க்கு நிழலொன் றீயா
திருக்குமரம் கரைகளிற்காண்! வறுமை யுற்றோன்
இளமையைப்போல்வதங்குசெடிகொடிகள்காண்பாய்!

கடற்கணவன் எங்குள்ளான் என்று தேடிக்
கதறிக்கொண் டோடுகின்ற ஆற்றுப் பெண்ணுள்
தொடக்கண்டு பெருங்கடலோன் அலைக்கை நீட்டித்
தோள்தொட்டான், மகிழ்வுற்றாள், பிரிவுத் துன்பம்
விடக்கண்டாள், ஒன்றாகக் கலந்து விட்டாள்;
வேறிடத்தே பிறந்துளநீ அறியா என்பால்
கடைக்கணித்துக் கலந்துவிட்டாய்! ஆறும் எங்கோ
உருவெடுத்தும் கடலோடு மணத்தல் காண்பாய்!
(௰௨)

முப்பதுநாள் தமிழ்சொல்லிப் பள்ளிக் கூட
முதல்வர்தரும் ஊதியத்தைக் கடனுக் கெல்லாம்
ஒப்படைத்துப் பதினைந்து நாட்கள் ஓட்டி
ஒழிந்தபின்னுள் என்செய்வேன் என்ற எண்ணம்
கப்பிடநீ அருள்சுரந்துன் அன்னை தந்த
காப்பளித்துக் காப்பளித்தாய்! அதுபோல் வானம்
தப்பியதால் பெருக்கற்றும் ஊற்று நீரால்
தரணியினைக் காக்கின்ற ஆறு காண்க! (௰௩)

மலைமீது தோன்றிப்பின் அருவி யாக
மன்னர்பகைப் போர்முரசம் என்ன ஆர்த்து
நிலையாமல் ஓடிப்போய்க் கரையே யில்லா
நீர்க்கடலில் மறைகின்ற ஆறு கண்டேன்;
உலையாத உண்மைகண்டேன்; உலகில் தோன்றி
உருப்பெற்ற பொருள்ஒருநாள் மறைதல் உண்மை
கலைமானே! மறைவதன்முன் மக்கள் வாழ்வைக்
காக்கின்ற ஆற்றைப்போல் கடமை செய்க! (௰௪)

கிளர்ச்சிசெயும் தொண்டர்களின் உணர்ச்சி வெள்ளம்
கெடுவழியில் செல்லாமல் தடுத்து நன்கு
வளர்ச்சிபெறச் செய்கின்ற தலைவன் போல
வருவெள்ளப் பெருக்கனைத்தும் பாழ்ப டாமல்
அளப்பரிய நன்மைசெயத் தடுத்து நிற்கும்
அணைக்கட்டின் அழகைப்பார்! மனிதன் ஆற்றல்
விளக்குகிற செயலதுவாம்; இயற்கை எல்லாம்
வென்றாளும் மனிதர்திறம் என்னே! என்னே!!

(௫௫)

ஒருதுறையில் ஆண்பாலர் மற்றோர் பக்கம்
உயர்மாதர் நீராடும் காட்சி யைப்பார்!
கருமுகில்வந் தமர்ந்ததுபோற் கிடந்த யானை
கழுவுகின்ற பாகனையும் அவனைச் சூழ்ந்து
சிறுவர்பலர் நீரிறைத்தே ஓடி ஆடிச்
செய்குறும்பும் காணடிநீ! இந்த ஆற்றில்
ஒருசாதிக் கொருதுறையுண் டென்ற கொள்கை
ஒழிந்ததையும் பாரடிநீ! செல்வோம் வாவா! (௫௬)

கடல்

○

கவலையொடு நின்பால்வந் தமர்ந்திருக்கும்
கடன்பட்ட மாந்தர் தம்மைத்
திவலையொடு அலையெழுப்பி அக்கவலை
தீர்க்கின்றாய் ! காதல் வாழ்வில்
தவழ்கின்ற இளைஞர்க்கும் மணங்கொண்டார்
தமக்குமொரு சேர இன்பம்
உவக்கின்ற படியெல்லாம் கொடுக்கின்றாய்
உவர்க்கடலே இன்னும் கேட்பாய் ! (க)

தங்கத்தைப் பவழத்தை ஒளிமுத்தைத்
தளிர்க்கரும்பை நெல்லை எல்லாம்
துங்கத்தன் கைநீட்டித் தருகின்ற
தூயதமிழ் நாட்டை விட்டுச்
சிங்கத்தை நிகர்தமிழர் கூலிகளாய்ச்
சீர்கெட்டுச் செல்லு கின்ற
வங்கத்தைக் கண்டேயோ பொங்குகிறாய் ?
வாய்திறந்து கத்து கின்றாய் ? (உ)

எத்தனையோ அருநூல்கள் செல்லார்கட்
    கிரையாக்கி விட்டோம், மேலும்
பித்தரைப்போல் மூடரைப்போயால் பதினெட்டாம்
    பெருக்கென்றும் ஆற்றில் விட்டோம்,
இத்தனையும் போதாமல் சங்கத்தில்
    இருந்தவற்றை நீயும் கொண்டாய்!
கத்துதிரைப் படையெழுப்பி ஏனின்னும்
    கரைநோக்கி வருகின்றாய்நீ? (௩)

சங்கத்து நிலவியநல் இலக்கியத்தை,
    சகமெல்லாம் புகழ்ந்து போற்ற
வங்கத்து வணிகத்தால் ஓங்குபுகார்
    வளமிக்க நகரை, எங்கள்
சிங்கத்தை நிகர்பன்னீர்ச் செல்வத்தைச்
    செத்தொழியச் செய்தாய்! அந்தோ!
கங்கொத்தும் அலைகடலே! எமையிங்கு
    கலங்கிமனம் இரங்க வைத்தாய் (௪)

அன்றிழைத்த தீமையெலாம் போதாவென்
    றுவினங்கள் உயிர்போய் மாள
நின்றிருந்த உயர்மரங்கள் வீடெல்லாம்
    நிலைவீழ மக்கள் தம்மைக்
கொன்றழித்து நாகையினைச் சுவைத்தாயோ?
    கொழிதரங்கம் பாடி என்ன
இன்றிருக்கும் ஊரினையும் அலைக்கையால்
    இழுப்பதற்கோ சென்றாய் அங்கே? (௫)

நெய்தலெனப் பெயர்சூட்டி இரங்கல்என
நினக்குரிமைப் பொருளும் தந்த
செய்கையது நன்றுநன்று! அழித்தழித்தே
இரங்கியழச் செய்தாய்! அந்தச்
செய்கையினை மறந்துவிட்டோம் நீஎமக்குச்
செய்நன்றி நினைத்த தாலே;
செய்வளர முகிலுக்கு நீர்கொடுக்கும்
சிறப்புனது நன்மை அன்றோ! (சா)

கடற்பரப்பில் அலைஎழும்ப நீர்பிளந்து
கப்பல்விரைந் தோடுங் காலை
அடக்குமுறை ஆங்கிலத்தார் அரசெதிர்த்த
சிதம்பரப்பேர் அண்ணல் தெற்குக்
கடற்பரப்பில் கலம்விட்ட நினைவெழுந்து
கண்ணெதிரே தோன்றும்; இன்னும்
விடக்காணோம் தமிழ்க்கலங்கள் நாட்டுணர்வு
விட்டனரே எனவும் தோன்றும் (எ)

உன்னிடத்தே முத்துண்டு பவழமுடன்
உணவாகும் மீனும் உண்டு
பொன்கொழிக்கும் கப்பல்களைப் பாழாக்கும்
பொல்லாத சுறவும் உண்டு
மன்னிலத்தும் அப்படித்தான் மக்களுக்குள்
வாழ்வழிக்கும் திமிங்கி லங்கள்
கன்மனத்துச் சுறவினங்கள் நல்லொளியைக்
காட்டுகிற முத்தும் உண்டு (அ)

உலகுக்கோர் பொதுவுடைமை நீயென்று
உண்மையுணர்ந் திருந்தும் சில்லோர்
கலகத்தார் எனதுகடல் உனதுகடல்
காணென்று பூசல் செய்வார்;
விலகத்தான் கோடுண்டா? குறியுண்டா?
வீணுக மக்கள் யாரும்
உலகத்துப் பொருளெல்லாம் தமதென்றே
ஒற்றுமையை மாய்க்கின் றாரே! (சுல)

கற்றுணர்ந்த சான்றோரின் உள்ளம்போல்
கடலேநீ ஆழம் கொண்ட
பெற்றியுணர்ந் தாழிஎன்றார்; யாதும்மூர்
பிறரெல்லாம் கேளிர் என்ற
பற்றுடைய தமிழினத்தார் பரந்தமனப்
பான்மையெனப் பரந்து நிற்கும்
ஒற்றுமையைக் கண்டன்றே என்முன்னோர்
உனைப்பரவை என்று சொன்னூர் (ய)

விளங்காத மொழிபேசும் என்மகவு
விளையாடும் பொழுது மண்ணில்
மழுங்காத சிறுவிரலால் கீறிவிடும்
வளைவுகள்போல் கரையில் நண்டு
ஒழுங்காக அமையாமல் ஓடியோடிக்
கோலமிடும்; ஆளைக் காணின்
இளங்காளை முன்வந்தால் நாணமுறும்
இளையவள்போல் மறையும் ஓடி (யக)

கடலுக்குள் வலைவீசி மீன்பிடிக்கக்
காதலனை வழிய னுப்பிக்
குடிலுக்குள் அவன்வரவை எதிர்நோக்கிக்
கொண்டிருக்கும் மங்கை யுள்ளம்
துடிதுடித்துக் குமுறுவதைப் போல்நீயும்
துடிக்கின்றாய்! குமுறு கின்றாய்!
கடனுக்கோ? அன்றியவள் துன்பத்தைக்
கண்டோ? நீ உண்மை சொல்வாய்! (௰உ)

நீலமணிக் கடற்கப்பால் கீழ்வானில்
நெடுங்கதிரோன் செந்நி றத்தைக்
கோலமுடன் பூசுவதைக் கண்டேன்நான்
குதித்தெழுந்து கடவுள் என்றேன்;
ஞாலமுளார் நாத்திகமாம் என்கின்றார்
நானதற்குச் செய்வ தென்ன?
வேலையிலார் சொல்லுக்குச் செவிசாய்த்தா
வேலைகளைச் செய்கின் றாய்நீ? (௰௩)

குழந்தை இன்பம்

○

"**பா**ய்ந்தோடும் அருவிமலைப் பக்க மெல்லாம்
பல்வண்ணப் பூக்களிலே மென்மைத் தென்றல்
தோய்ந்தோடி வந்துடலில் வருடும் போது
சொல்லரிய இன்பமன்றோ? அருமை அத்தான்!
ஆய்ந்தெடுத்த யாழெடுத்துப் பாடு கின்றேன்
அருகினிலே வாரும்,அதோ பாரும் வானில்
வாய்ந்தொளிரும் வெண்ணிலவு! இன்பம்! இன்பம்!
வரம்புண்டோ?" என்றுரைத்தாள் துணைவி நல்லாள்(க)

"வெண்முகில்சூழ் மலைமுகடும், முகட்டி னின்று
வீழ்ந்ததிரும் அருவிகளும், வண்ணப் பூவால்
கண்கவரும் செடிகொடியும், கொடிகள் தாவிக்
கட்டுகின்ற மரத்தொகையும், தென்றற் காவில்
பண்சொல்லும் வண்டுகளும், மாலை வானில்
படர்கின்ற செந்நிறமும், காதல் நங்காய்!
விண்மதியும் தருமின்பம் என்றன் பிள்ளை
விளையாடும் காட்சிதரும் இன்பம் ஆமோ? (உ)

ஆய்ந்தெடுத்த இசைவல்லார் செய்த வீணை
ஆர்த்தெழுப்பும் இன்னொலியும், கானில் நன்கு
காய்ந்திருக்கும் வேய்ங்குழலில் தோன்றும் பண்ணும்,
கடும்பாம்பும் மெய்ம்மறந்து நிற்க இன்பம்
தோய்ந்திருக்கும் படியூதும் குழலும், இன்னும்
துன்பமெலாம் துடைக்குமிசைக் கருவி யாவும்
பாய்ந்தளிக்கும் இன்பமெலாம் என்றன் பிள்ளை
பரிந்துளரும் மழலைதரும் இன்பம் ஆமோ ?" (ந)

"அப்படித்தான் சொல்லிடுவீர்! மாடி மீதில்
அன்றொருநாள் குறுந்தொகைப்பாட் டொன்று சொல்லி
ஒப்புண்டோ இதற்கென்றீர்! அதனை யென்னை
உவமித்துக் கேலிசெய்தீர்! உண்ணு வாரும்
எப்பொழுதும் இதுதானா? என்றால் நூலில்
எழும்சுவையால் சுவையுணவை மறந்தேன் என்பீர்!
எப்பொழுதே னும்விளக்கை அணைக்க வந்தால்
இருஇருநூல் இன்பம்உயர் வென்பீர் அத்தான்!" (சு)

"நானூற்றுப் புறப்பாடல் சொல்லு கின்ற
நம்முன்னோர் செய்தபெரும் வீரப் போரும்
தேனூற்றோ எனக்கருதும் அகநா னூறு
செய்யகுறுந் தொகைகூறும் காதல் வாழ்வும்
கால்நூற்றாண் டைந்தாண்டின் அகவை யில்நான்
கண்டசில காவியமும் தந்த இன்பம்
மானோட்டும் விழியுடைய கண்ணே! என்றன்
மகவுதரும் இன்பத்திற் கீட தாமோ ?" (ரு)

"போகட்டும்; இசைபாடி அணையின் மீது
புகழ்ந்தீரே நானின்பம் தந்த போது!
வேகட்டும் உணவென்றால் சேலை பற்றி
விளையாடிப் பெற்றீரே அந்த இன்பம்,
வேகத்தோ டென்னிதழைச் சுவைக்கும் போது
விளைந்தசுகம் எப்படியோ? சொல்வீர்!" என்றாள்;
"ஆகட்டும்" எனச்சொல்லி அவள்கை பற்றி
அருகிருத்தி "உயிர்க்கொழுந்தே! மஞ்சம் ஏறி (சு)

நரம்பேறும் யாழ்மீட்டிக் காதல் கூட்டி
நல்லிசையால் மகிழ்வூட்டி இருக்கும் போதும்
மரஞ்சேர்ந்த மாதுளைபோல் தோன்றும் உன்றன்
மார்பகத்தால் பேரின்பம் தந்த போதும்
சுரந்தூறும் உன்இதழைச் சுவைக்கும் போதும்
சொல்லரிய இன்பத்தைக் காணு கின்றேன்
இருந்தாலும் என்குழந்தை மெய்யில் தாவி
இளங்கையால் தொடுகின்ற இன்பம் ஆமோ?" (எ)

என்றுரைத்தேன்; "போங்களத்தான்!" என்று சொல்லி
எழுந்தோடி ஓர்புறத்தே ஊடி நின்றாள்;
சென்றழைத்தேன் திரும்பாமல் "ஊஹூம்" என்றாள்;
"செவ்விதழாய்! ஏனிந்தக் கோபம்?" என்றேன்;
"நன்றுநன்று தாழ்வென்றீர் என்னின் பத்தை!
நானெதற்காம்" எனப்புலந்தாள்; முகத்தைத் தொட்டேன்
கன்றியகண் ணீர்சிந்தப் பதறி விட்டேன்
கதறியழும் மகவொலியால் விழித்துக் கொண்டேன் (அ)

சிற்றூர்ச் செலவு

○

பட்டணத்தில் என்மனைவி பிறந்து வாழ்ந்தாள்;
பகலுணவு முடித்துப்பின் படுத்தி ருந்தேன்
தட்டெடுத்து வெற்றிலையை மடித்தெ டுத்துத்
தந்தின்பம் சேர்த்திருந்தாள்; பாளை நீக்கி
விட்டெழுந்த நகைஉதட்டைப் பற்றி "நாளை
விடியலுக்குள் என்னூர்க்குச் செல்வோம்" என்றேன்
"கட்டழகி எனச்சொல்லிக் கட்டி முத்தம்
கணக்கின்றித் தந்தாலும் வாரேன்" என்றாள் (க)

'ஏன்' என்றேன் 'பட்டிக்கா' டென்று ரைத்தாள்
"என்னைஉனக் களித்துள்ள அன்னை வாழும்
தேனெனவே இனிக்கின்ற என்றன் ஊரைத்
தீதுரைத்தாய் அதனலத்தை உணரா திங்கே
கானுண்டோ? உணவுவிளை களந்தான் உண்டோ?
காக்கின்ற தாயகத்தைக் காண எண்ணி
நானுன்னை அழைக்கின்றேன் வருக!' என்றேன்
'நடப்பதற்கு முடியாதே' என்றாள்; பின்னர் (உ)

எப்படியோ ஒருப்பட்டாள் விரைந்து செல்லும்
புகைவண்டி ஏறிப்போய் ஊரை நோக்கித்
தப்பெதுவும் நேராமல் நடந்து சென்றோம்
தழைத்துள்ள வயல்வரப்பில் நடக்குங் காலை
"அப்பப்பா நல்லவழி" என்று சொல்லி
அகம்நொந்து முகஞ்சுழித்து நடந்து வந்தாள்;
'இப்படிவா' என்றவள்கை பற்ற 'ஐயோ!'
என்றழுதாள் என்னென்று பதறிக் கேட்டேன் (௩)

மென்காலில் முள்தைத்த தென்ன, நெஞ்சில்
வேல்குத்திக் கிழித்ததுவே றென்றும் பேசா
தென்காதல் மிகுதியினால் குனிந்து முள்ளை
எடுத்தவளை "வருந்தாதே மன்னிப் பாய்நீ
என்மீது சினந்தனையோ ? இனிமேல் இங்கே
வருமெண்ணம் இல்லைஇல்லை" என்றேன் பாவை
"என்னென்ன சொல்லுகிறீர் அத்தான்! நீங்கள்
இருக்கின்ற இடமேதான் இன்பப் பூங்கா!" (௪)

என்றெழுந்து நின்றுகொண்டாள் ஒடிந்த உள்ளம்
இனிதுமகிழ்ந் தெழுந்துவழி நடந்தேன் பின்னர்
குன்றனைய தோள்பற்றிக் கெந்திக் கெந்திக்
குளிர்மொழியாள் நகையாடி நடந்தாள்; "கண்ணே!
இன்றெனது மனம்நொந்து பதறி விட்டேன்"
என்றவுடன் "ஆடவரே அப்ப டித்தான்
ஒன்றுமிலா தஞ்சிடுவார்" என்று சொன்னாள்
உள்ளங்கள் பரிமாறிச் சென்றோம் மேலும் (௫)

ஆற்றங்கரைக் காதலி

○

ஆற்றங் கரையினிலே - ஒருநாள்
ஆடி அமர்ந்திருந்தேன்
நாற்ற மலர் வீச - நடந்து
நங்கை ஒருத்தி வந்தாள்
கூற்றுநிகர் கண்ணால் - என்னையே
கொல்வதுபோல் நடந்தாள்
காற்றெனப் பின்தொடர்ந்தேன் - மெல்லிய
கைம்மலர் பற்றிவிட்டேன் (க)

சட்டென நின்றுவிட்டாள் - மார்பில்
சாய்த்துக்கொண் டங்குநின்றேன்
விட்டுவிடும் என்றாள் - உயிரை
விட்டிட நான்விரும்பேன்
கட்டிய பெண்போல - என்பால்
காதல்மொழி சொன்னீர்
மட்டிலா அன்பு கொண்டால் - மனத்தை
மாற்ற லரிதென்றாள் (உ)

மந்திர மில்லாமல் - ஓதும்
மறையவர் இல்லாமல்
சந்தனம் இல்லாமல் - தாலிச்
சரடுமே இல்லாமல்
அந்தஇடம் மணந்தோம் - சான்று
அகமன்றி வேறில்லை
தொந்தர வில்லாமல் - நாங்கள்
துணைவர்கள் ஆகிவிட்டோம் (௩)

பஞ்சணை தூங்கிடுவேன் - தமிழால்
பாடி எழுப்பிடுவாள்
கொஞ்சு மொழிபேசி - வெந்நீர்
குளித்திட வாருமென்பாள்
நெஞ்சினில் அன்பொழுக - அப்பம்
நெய்யொழுகத் தருவாள்
வஞ்சி விடைதருவாய் - என்றால்
வாள்விழி காட்டிடுவாள் (௪)

சென்றிடுவேன் அலுவல் - மனையில்
செய்வன செய்திடுவேன்
ஒன்றும் மணியோசை - கேட்டு
ஓடிடுவேன் அவள்பால்
முன்றினில் நின்றிருப்பாள் - வாயின்
முத்துக்கள் காட்டிடுவாள்
கன்றிடத் தந்திடுவாள் - முத்தம்
கணக்கில் அடங்காவே (௫)

உடைகளை மாற்றிவிட்டு - காற்றில்
உலவிடச் சென்றிடுவோம்
கடைகளும் சென்றிடுவோம் - நல்ல
கட்டுப்பூ வாங்கிடுவாள்
நடைஎழில் காட்டிஅவள் - அரும்பு
நகைத்திடப் பால்கொணர்வாள்
தடையொன்றும் இல்லாமல் - எனக்குத்
தந்திடுவாள் இன்பம் (கா)

உன்னுருவே தோன்றுதடி!

○

உள்ளத்தில் படிந்துவிட்டாய் அழகுருவாய்;
உணர்வுடனே கலந்துவிட்டாய் தமிழ்ச்சுவையாய்;
கள்ளக்கண் பார்வையிலே சொக்கியதால்
கரைபுரண்டு வருகின்ற காதலாற்று
வெள்ளத்தில் புணையாவாய் என்றுனே நான்
வேண்டியதை மறுத்தனையே! உயிர்நிலைக்கக்
கள்ளைத்தான் நம்பினும்அம் மதுநிறைந்த
கைக்கிண்ணத் துன்னுருவே தோன்றுதடீ! (க)

கச்செதிர்க்கும் உன்மார்பு கலக்கியதோ?
காட்டுமலர்ச் சிரிப்புத்தான் அசைத்ததுவோ?
பச்சைமயில் சாயலுக்குப் பதைத்தேனோ?
படியவைத்த துன்னிசையோ? அல்ல; உன
திச்சைமிகும் பார்வையில்தான் கட்டுண்டேன்
என் ஆசை மறுத்தனையே! என்வாழ்வுக்
கச்சாணி அனையவளே! சோலைசெலின்
அங்கெல்லாம் உன்னுருவே தோன்றுதடீ! (உ)

இளிக்கின்ற சிலம்பெடுத்தேன் கானல்வரி
இசைக்கின்றாய்! மாதவியாய் நடிக்கின்றாய்!
கனிச்சாறே! சிலம்பொலியும் கேட்குதடி!
காதலைநீ புறக்கணித்துச் செலல்நன்றோ?
உனக்கென்று கொலைப்பார்வை அமைந்ததுவோ?
உயிர்வாழ மனமின்றி நஞ்செடுத்துத்
தினச்சென்றேன் அதனிடத்தும் எனைவாட்டும்
செவ்விதழாய் உன்னுருவே தோன்றுதடி! (௯)

புதருள் கனி

○

உருத்தெழுந்த மார்பகத்தாள்
வில்லொடித்த புருவத்தாள்
உள்ளத்தே தைத்தோடிப்
பாய்கின்ற வேல்விழியாள்
கருத்தெழுந்த மேகத்தைப்
புறங்கண்ட சுரிகுழலாள்
கன்னத்தில் அழகொளியாள்
அன்னத்தின் எழில்நடையாள்
சிரித்தெழுந்த செவ்விதழாள்
இன்மொழியாள் அழகெல்லாம்
சேர்த்தெழுந்த உடலுடையாள்
அவளைக்கண் டென்மனத்தை
மறுத்தெழுந்த ஆர்வத்தால்
யாரென்றேன் விதவைஎன்ருள்
மனமுடைந்தேன் மதியிழந்தேன்
உன்மத்த நிலையடைந்தேன் (க)

அச்சச்சோ! அவள் நுகர
முடியாத மலரானாள்!
அகங்கவரும் எழில்கொண்ட
சிலையானாள்! கோழைமன

அச்சத்தார் முட்புதராய்
அதனடுவே கனியானாள்!
ஆவலெலாம் பாழன்றோ!
இளம்பருவ எழில்நிறைந்த
பச்சைமயில் இவளன்றோ!
பாவையிவள் நாள்முழுதும்
பதியின்றித் துயருறவோ!
அறமிதுவோ! விதவையெனும்
கொச்சைமொழி இல்லாமல்
செய்திடுவேன் என்றுறுதி
கொண்டுன்றன் விருப்பம்யா
தெனவினவக் கோதையவள் (உ)

சிந்துகின்ற நீர்துடைத்து
"விருப்பந்தான் ஆனாலும்
சீறிடுவர் உறவினர்தாம்
சாதியினில் ஒதுக்கிடுவர்
நிந்தனைகள் பேசிடுவர்
நேர்நிற்க ஆற்றலிலேன்
நீருகிப் போகாதோ
நேர்மையற்ற சட்டமெலாம்
நொந்துழலும் என்னிலையை
அறியாது பெற்றோரும்
நோயென்று செப்புகின்றார்
செய்வதெதும் நானறியேன்
இந்தநிலை உள்ளளவும்
எப்படிநான் ஒப்பிடுவேன்"
என்றுருகிச் சொல்லிவிட்டு
முகமாறிப் போய்விட்டாள். (ங)

ஏன் வரவில்லை?

○

விண்ணிடத் தெறிந்த வெள்ளைப்
　　பூசணிக் கீற்றோ என்ன
எண்ணிடப் பிறங்கும் நல்ல
　　இளம்பிறை நிலவே! என்னை
நண்ணிடத் துடிக்கும் பாவை
　　நானிவண் வந்த பின்னும்
மண்ணிடைப் பரப்பில் காணேன்
　　மங்கைஏன் வரவே இல்லை? (க)

கண்கவர் சிறுவர் சேர்ந்து
　　கடுமழைப் புனலில் ஓடப்
பண்ணிய கப்பல் போலப்
　　படர்பிறை நிலவே! என்றன்
உண்ணிறைந் திருக்கும் செல்வி
　　ஓடிவந் திருக்கக் காணேன்
எண்ணிய தேதும் உண்டோ?
　　ஏனவள் வரவே இல்லை? (உ)

அகத்தியின் குவிபூத் தோற்றம்
அன்னதோர் பிறைநி லாவே!
பகற்பொழு தகலும் நேரம்
பார்த்ததும் வருவேன் என்றாள்
இகழ்ச்சியோ செய்கின் றாளென்
றேங்குதென் உள்ளம் ஆங்கே
பகர்ந்ததை மறந்தோ போனாள்?
பாவைஏன் வரவே இல்லை? (௩.)

புதுமைப் பெண்

○

தோழி:-

என்னடி உன்முகம் இப்படி வெண்மையதாய்ச்
சின்னத் தனமும் சிறிதுநிலை மாறியதேன் ?
உண்ணு துறங்கா திருப்பதுமேன்? என்னுயிரே !
கண்ணே! இதனுண்மைக் காரணத்தைச்செப்பாயோ?

தலைவி:-

நல்லபசி இல்லை நலமில்லை வேறொன் றும்
இல்லையடி என் அன்பே ! இப்படிஏன் வாட்டுகிருய்?

தோழி:-

ஆமாம்நீ ஏனுரைப்பாய் அன்பில்லை என்னிடத்தே
ஏமாற் றுச் சொற்கள் இயம்புகிருய்! போய்வருவேன்

தலைவி:-

நில்லடி என்தோழி நேர்மையே சொல்லுகிறேன்
பல்லை யிளித்துப் பரிகாசம் பண்ணுதே !
நெஞ்சை ஒளித்ததொரு வஞ்சகம் இல்லைஎன்பார்
நெஞ்சகம் நீயன்ருே நேரிழையே! தாயறியாச்
சூலுண்டோ? நேர்ந்ததைநான் சொல்லி விடுகின்றேன்
மாலுண்டேன் காதல் மதுவால் மனந்தளர்ந்தேன்

தோழி:-

காதல் மதுவா? கட்டழகன் யாரோடி?
ஈதென்ன விந்தை! எனக்குரைப்பாய் யாரென்று

தலைவி:-

தன்மானங் கொண்டோர், தமிழ்வீரர், நாட்டுமக்கள்
நன்மானங் காக்க நயந்துதொண்டு செய்கின்றார்;
அன்னார்பால் என்னெஞ்சம் ஆழ்ந்ததடி; சேர்ந்துறையும்
நன்னாள்தான் கூடுமட்டும் நல்லுறக்கம் வந்திடுமோ?

தோழி:-

போதுமடி உன்காதல்! பொல்லாப்பு வந்துவிடும்
தீதுபல நேருமடி தேசத்தார் தூற்றிடுவார்
அன்பால் மணக்க அம்மான் மகனிருக்க
வன்பாய் விரும்பேல் மறந்துவிடு மற்றவரை!

தலைவி:-

காய்ச்சும் இரும்பு கவர்ந்திட்ட நீர்போல
ஆச்சுதடி என்மனம் அன்பர் அவரிடத்தே
நாட்டார்கள் காதல் நலமறியார் புல்லுரைக்கும்
வீட்டார்கள் சொல்கின்ற வெற்றுரைக்கும் நானஞ்சேன்
உள்ளம் விழைந்த ஒருவரை விட்டுவிட்டுக்
கள்ளச் செயல்புரியக் கற்பறியா நல்லகுலப்
பெண்ணென்று எண்ணினை நீ? பேதமையால் கூறுகின்றாய்
கண்ணின் இமைபோலக் காப்பவளே! என்னுளத்தைத்
தொட்டார்க் குரியளாய்த் தோள்தோய்ந்து வாழலன்றிக்
கட்டாயக் கல்யாணங் கண்டிப்பாய் நான்வேண்டேன்
அஞ்சியஞ்சி வாழ்ந்த அரிவையர்கள் இந்நாளில்
மிஞ்சிவிட்ட செய்கையினை மேல்நடத்திக் காட்டுகிறேன்
என்றுரைத்துச் சின்னாளில் ஏறனைய காதலனை
மன்றலன்று கொண்டாள் மகிழ்ந்து.

தொழிலாளி

○

மூச்சடக்கிக் கடலகத்தே மூழ்கி நல்ல
முத்தெடுக்கும் தொழிலாளி வாழ்க்கை தன்னில்
மூச்சிருக்க வேண்டியநல் வசதி இல்லை;
முதலாளி பஞ்சணையில் கொஞ்சும் மஞ்சள்
பூச்சுடைய மங்கையரை அழகு செய்யப்
பூமிக்குள் அஞ்சாது நுழைந்து மின்னைப்
பாய்ச்சுகின்ற தங்கத்தைக் கொடுக்கின்றானே
பாவம் அவன் அங்கத்தில் ஒன்றும் இல்லை! (க)

ஆலையிலே ஆடைகளை ஆக்கு கின்றான்
ஆனாலும் அன்னவனுக் காடை இல்லை
காலையிலே உழைக்கின்றான் விதைக்கின் றான்நெற்
களஞ்சியத்தை நிறைக்கின்றான் உடல்வ ருந்தும்
வேலையிலே குறைவில்லை பசியை நீக்க
வேண்டியநல் உணவெதுவும் இல்லை! இல்லை!
மாலையிலே உளம்நொந்து செல்லு கின்றான்
மறமிக்க தொழிலாளி நிலைமை நன்றோ? (உ)

ஆடையிலே அழுக்ககற்றித் தூய்மை ஆக்கி
அழகுசெய்து தருகின்றேன், பொலிவு குன்றத்
தாடையிலே வளருமதை வழித்தெ றிந்து
தளிர்க்கின்ற முடிவெட்டி அழகு செய்வோன்,
கோடையிலே வருந்தாமல் முள்ளால் கல்லால்
கொடுமையொன்றும் நேராமல் நடப்ப தற்குச்
சோடையின்றிச் செருப்பளிப்போன் இவர்க ளெல்லாம்
தொடக்கூடாச் சாதிஎன்றால் தொலைக வையம்! (௩)

வளமிக்க நாடென்பர் இந்த நாட்டில்
வாழஒரு வழியின்றி வறுமை தன்னால்
உளம்நொந்து கூலிகளாய்ச் செல்லு கின்றார்
ஒப்பற்ற என்னினத்தார்; வேற்று நாட்டார்
கிழங்கென்றும் கீரைஎன்றும் எண்ணி நம்மைக்
கீழாக்கி விட்டஇந்த நிலையொ ழிக்கக்
களங்காண வேண்டாமோ வீரம் மிக்க
காளைகளே ஏனின்னும் பாழு றக்கம்? (௪)

கூண்டுக் கிளி

○

கனிமரப் பூம்பொழில் களிப்புடன் சேர்ந்தே
இனிதென வதிந்தேன், இடரொரு சிறிதும்
உற்றே னல்லேன், உரிமை யாவும்
பெற்றே வாழ்ந்தேன் பெரும்பகை யின்றி;
எங்கோ பிறந்தான் எங்கோ வளர்ந்தான்
இங்கே வந்தான் என்னையும் கண்டான்
வலையினை விரித்தான் வளத்துடன் வாழ்ந்த
நிலையினை இழந்தேன், நீள்சிறைக் கூண்டுள்
அடைத்தான் என்னை அஞ்சிறை வெட்டி;
அடைத்தனன் ஆயினும் அருங்கனி தருவான்
பாலுங் கொணர்வான் பசியே இல்லை;
ஆலும் வேம்பும் ஆமோ அச்சுகம்?
அடிமை வாழ்வு கொடிது! கொடிது!
விடியா தோநான் விடுதலை பெறவே?
துடையா ரோஎன் துயரினை? எனவே
துடியாய்த் துடித்தேன் துவண்டதென் உள்ளம்,
வடியாக் கிளவி வழங்கும் சிறுவன்
படியாப் பருவம் பழுதிலா உள்ளம்

கொண்டவன் ஓர்நாள் அண்டையில் வந்து
விளையாட் டுணர்வால் விடுதலை தந்தான்;
தலைகாட் டாமல் தப்பி ஓடிட
முனைந்தேன் சிறகோ முறிந்தது கண்டேன்,
நினைந்தேன் நடந்தே நெடுங்கான் ஏக;
பிதுங்கும் பெருவிழி அச்சங் காட்டப்
பதுங்கி வந்தது பாழும் பூனை;
ஒதுங்கி நடப்பினும் உயிர்பெறல் அரிதென
மீண்டும் சென்று கூண்டுள் நுழைந்தேன்
மீளா அடிமை நேர்ந்தது மேலும்;
என்னிலை தானே இந்நாட் டவர்க்கும்!
நன்னிலை தந்தான் நலமுயர் காந்தி
விடுதலை என்றே வெளியில் வந்தனர்;
கெடுதலை உள்ளம் கிடைத்ததைச் சுருட்டும்
சுரண்டல் பூனை துரத்தல் காணீர்!
இருண்ட வாழ்வு ஏகுவ தென்றோ?
பூனைகள் தொலையும் பொழுதுதான் என்றோ?
கொடுமை கொடுமை என்று
கூவிச் சலித்தது கூண்டுக் கிளியே!

விறகு வெட்டி

○

மனிதரின் நிலைமை கண்டு
மனத்தினில் கவலை கொண்டு
தனியிடம் சென்றேன் ஓர்நாள்;
'தடியனே மூடா!' என்று
முனியனை அடித்துக் கையை
முறுக்கியே இழுத்துச் சென்றார்;
'இனிஎனை அடிக்க வேண்டாம்
இமைப்பினில் இறப்பேன் ஐயோ!' (க)

என்றவன் குரலைக் கேட்டேன்
இடிந்ததென் உள்ளம் ஆங்கே
கொன்றிடும் கூட்டத் தோடும்
கோட்டையுள் நுழைந்தேன்; நீதி
மன்றினில் தலைமை தாங்கும்
மனிதரும் வினவ, ஓய்ந்து
குன்றிய உயிரைத் தாங்கும்
கூலியும் வாய்திறந்தான் (உ)

இரண்டுநாள் உண்டே னில்லை;
 இருமலால் துடித்தாள் பெண்டு;
சுருண்டன பிள்ளை எல்லாம்
 சோற்றுநீர் இன்மை யாலே;
இரந்துயிர் வாழ்வ தற்கும்
 என்மனம் இடந்த ராமல்
விரைந்துநான் விறகு வெட்ட
 வெளிப்புறக் காட்டில் சென்றேன் (௩)

காய்ந்ததோர் மரத்தில் ஏறிக்
 கடிதினில் வெட்டும் போழ்து
தேய்ந்தஎன் உள்ளம் நோவத்
 திட்டினார்; இறங்கி வந்தேன்;
ஓய்ந்தஎன் உடலில் குச்சி
 ஒடிந்திட அடித்தார்; கீழே
சாய்ந்தபின் நடந்த தேதும்
 சற்றுமே அறியேன்' என்றான் (௪)

'மற்றவர் காட்டிற் சென்று
 மரத்தினை வெட்டி னேனென்
றுற்றதை உரைத்தாய்! சிறையில்
 ஒன்றரை மாதம் தங்கு!
மற்றது மறுத்தா யாகில்
 மரத்தினில் விறகு வெட்டி
விற்றதில் ஐந்து ரூபாய்
 வைத்திடு வெளியில் செல்வாய்!' (௫)

என்றனர் அறத்தைக் காப்போர்;
இடிதலை வீழ்ந்த தென்ன
நின்றனன்; நிமிர்ந்து கண்ணில்
நீரினைச் சொரிந்தான்; ஐயோ
என்றனன்; ஏழை காசுக்
கெவ்விடம் செல்வேன்; என்னைக்
கொன்றிடல் நன்றாம்; ஈசன்
கொடுத்ததிவ் விதியோ?' என்றான் (சு)

விதிவிதி என்று மக்கள்
வீணினில் மாய்ந்து சூழ்ச்சிச்
சதியினில் சிக்கி அந்தோ!
சாய்ந்திடும் நிலைமை கண்டும்
மதியொரு சிறிது மின்றி
மாற்றிட மனமு மின்றி
வதிவது நன்றோ? நாட்டீர்!
வளமிகக் காண்போம் வாரீர்! (எ)

குதிரை நினைத்தால்...?

○

கத்திரியால் அழகுசெய்த பிடர்மி மிர்த்துக்
கடிவாளம் கவ்விச்செல் புரவி மீது
மெத்தையமைத் தோரிளைஞன் அமர்ந்தி ருந்தான்
மெதுவாகச் செல்லமனம் ஒருப்ப டாமல்
வித்தைபயில் குதிரையென விரைய வேண்டி
விரித்துவிட்டான் கைச்சவுக்கை; அடியும் பட்டுப்
பத்துமடங் கதிகமாக வேகங் கொண்டு
பறந்ததுவே அப்புரவி; செல்லுங் காலை (க)

" தூக்குவது போதாதோ? இவனை நீண்ட
தொலைவுள்ள ஊருக்குச் சுமந்து வந்தேன்
தாக்குகிறான் கைச்சவுக்கால் கெடுவான் என்னை;
தருகின்ற உணவுக்கா இந்தத் தொல்லை?
போக்கற்ற உலகத்தில் குனிந்து தந்தால்
பொல்லாத மனிதரவர் எல்லாம் செய்வர்
காக்கின்ற உழைப்பாளி ஓட் ஓடக்
கனவான்கள் விரட்டுகிறார்" என்ற எண்ணம் (உ)

உள்ளத்தை உறுத்தியதால் வேகங் குன்றி
ஊர்ந்துசெல மேலமர்ந்த காளை நன்றாய்ப்
பள்ளத்தை உண்டாக்கும் வண்ணம் காலைப்
பதித்துள்ள செருப்பாணி தாக்கச் செந்நீர்
வெள்ளத்தைப் பாய்ச்சியது புரவி மேனி;
விளையாட்டாய் அவனெண்ணி விட்டான்; மேலும்
மெள்ளத்தான் செல்கிறதென் றெண்ணிச் சாட்டை
மேன்மேலும் சுழற்றிவிட்டான் விரைந்து செல்ல (௩)

வில்விட்ட அம்பெனவே விரைந்த தாங்கே
வெலவெலத்துப் போனான்அப் புரவி மேலோன்;
பல்விட்ட கடிவாளம் இறுகப் பற்றிப்
படுத்துக்கொண் டகம்நடுங்கி அவனி ருந்த
வெல்வெட்டு மெத்தையுடன் உருண்டு ருண்டு
வீழ்ந்திடவே உதறிற்று; நெறிக்கி டந்த
கல்பட்டுச் சிதறுண்ட மண்டை செந்நீர்
கசிந்திடவே உலகிருந்து நீங்கி விட்டான். (௪)

பாட்டாளிக் கூட்டத்தைக் குதிரை யாக்கும்
பணக்காரர் வாழ்வுமிந்த நிலையே தானோ?
மாட்டோடு மனிதரையும் மதிக்கின் றார்கள்
மனம்நொந்து பொறுத்திருப்பர் அளவு மீறின்
காட்டாரோ தம்வலிமை? இங்கு வாழக்
கருதாரோ தொழிலாளர்? உரிமை கேட்க
மாட்டாரோ? அவரெல்லாம் உருத்தெ ழுந்தால்
மனம்புரவிச் செயல்தன்னைக் காட்டி டாதோ! (௫)

உணர்வார் யாரோ?

○

உழைத்தேன் நன்ருய், உணவே இல்லை;
திளைப்போன் ஒருவன் தீயன செய்தே;
என்னுடற் குருதி இறைத்து விளைந்த
பெரும்பயன் பெற்றே பெரியோன் ஆனன்;
அருமைத் தேனீ! அரிதின் ஓடிச்
சேர்த்தனை தேனை; சிதைத்தே ஒருவன்
உண்டான் அந்தோ! உன்போல் நானும்
உள்ளேன்; இதனை உணர்வார் யாரோ?
ஒருநாள் இங்கே திருநாள் என்ருர்
ஆண்டவ னுடனே ஐயரும் இருந்தார்
அலுக்கத் தூக்கி அயர்ந்தேன்; பின்னர்
சோறு கேட்டேன் "சோம்பல் பயலே!
திமிரா உனக்கு? திருட்டுத் தடியா!
பொறுடா" என்ருர் பூசுரர்; என்றன்
தோளை முறித்த தோடுடைச் செவியன்
அருகிற் சென்றே அப்பா! என்றேன்
"விதிவிதி" என்ருன் குறைமதி யோனே.

துன்பமடா துன்பம்!

o

துன்பமடா துன்பம் — வறுமைத்
துன்பமடா துன்பம்

பசித்துயரால் சிறுமகவு பால்சுவைக்கப் பாலின்றிப்
பரிந்தன்னை முகம்நோக்கப் பாவையவள் நீர்ததும்ப
நசித்துருகும் மனத்தோடு நயனத்தால் பேசுகின்றாள்
நானென்ன சொல்லிடுவேன்? மரமுண்டு கயிறுண்டு (துன்)

எத்தனைநாள் பட்டினியால் இன்னலுற்று வாழ்ந்திடுவோம்
இன்னல்தரும் நோய்வந்தே இருவரையும் பற்றியது
பித்தனைப்போல் மருத்துவன்பால் சென்றுநிலை கூறியதும்
பணமிருந்தால் பேசென்றான் என்செய்வேன் பேருலகில் (துன்)

மாள்வதற்கு விட்டாரா? மாட்டிவிட்டார் கைவிலங்கு
மனிதனுயிர் காப்பதற்கோர் வகையுண்டா? நலிவுதுடைத்(து)
ஆள்வதற்கும் கற்றாரா? அதுவுமில்லை! இந்நிலையில்
அறமெங்கே? வாழ்வெங்கே அன்பூறும் வழியெங்கே? (துன்)

மணிவிழா வாழ்த்து

தமிழாசிரியர் கழகத் தலைவர் அறிஞர் மயிலை சிவமுத்து அவர்களுக்கு
அறுபதாண்டு நிறைவெய்தியபொழுது பாடியது

தமிழுருவே! தமிழ்காக்கும் போர்க்களத்தே
தலைநிமிர்ந்து முன்னிற்கும் இளைஞரேறே!
தமருடனே மலர்முகத்துத் தமக்கை சேர்த்துப்
பொதுப்பணியே தம்பணிஎன் றுற்றும் செம்மால்!
இமையளவும் ஓய்வின்றி உடல்பேணாமல்
இரவுபகல் உழைக்கின்ற தாத்தா! இந்நாள்
உமையணுகும் நலமிக்க அறுபான் ஆண்டு
நிறைவினைக்கண் டுளம்நிறைய உவப்புக் கொண்டேன் (க)

போர்வாளும் விடுதலையும் விகடன் கல்கி
பொதிந்துள்ள பையொன்று கையில் உண்டு
சேர்வாரும் சேராரும் வேறு கொள்கை
செல்வாரும் நும்சொல்லில் அடங்கி நின்று
நேர்வருவார் எனுமுண்மை காட்டும் அப்பை;
நெடுஞ்சூழ்ச்சி நம்மொழிமேல் போர்தொ டுத்தால்
நேர்நிற்க உரமுண்டென் றெடுத்துக் காட்ட
நிலத்தூன்றுத் தடியுண்டு மற்றோர் கையில் (உ)

இந்நாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் உரிமை யின்றி
இழிநிலையில் உள்ளநிலை கண்டு வெம்பி
என்நாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் ஒன்று சேர
ஏற்றமுற உரிமைபெறக் கழகம் கண்டீர்!
தென்னாட்டு மொழியறியா நிலையில் இங்கே
திணித்துவிட்ட முதலிந்திப் போரில் இந்தி
வெங்காட்டச் செய்தசெயல் எண்ணிப் பார்ப்பின்
விசையொடிந்த உள்ளத்தே வீரம் தோன்றும் (ங)

சிறியர்க்கும் தமைமதித்தால் பணிவு காட்டி,
செல்வத்தால் மற்றவற்றால் பெரிய ரேனும்
சிறிதளவு தருக்குற்றால் மதித்தி டாமல்
செம்மாந்து செல்சங்கப் புலவர் தம்பால்
நிறைந்திருந்த தன்மதிப்பு நும்பால் கண்டேன்
நேராரும் வயமாகும் இன்சொல் கொண்டீர்!
நெறிபிறழாத் தகவுடையீர்! அறுபான் ஆண்டு
நிறைவுபெறும் நன்னாளில் வாழ்த்து கின்றேன் (ச)

எனதுதிரு மணம்நடத்தித் தந்த தன்மை,
என்கவிதை சிறுகதையை நோக்கி உண்மை
மனமுடனே பாராட்டும் பெருமை தன்னே,
மாணவர்க்குத் தமிழ்சொல்லி அயர்ந்து வந்தால்
கனிவுடனே "முடியரசன்!" என்று தோள்மேல்
கையிட்டுச் சிற்றுணக் கடைக்குச் செல்லும்
நனியன்பை, நான்துணைவி பிரிவால் வாடி
நலிந்திருக்க அக்குறிப்பை முகத்தால் நோக்கி (ரு)

பொருள் தந்து போய்வாவென் றென்னைப் போக்கிப்
பூரித்த தகவும்,"சிங் கார வேலன்
பொரிநெருப்பு முடியரசன் குளிர்நீர்" என்ற
பொன்னுரையும், எம்மிடத்துக் குறைகள் காணின்
கருவிழியும் செவ்விழியாய்ச் சினந்தும், அந்தக்
கணப்பொழுதே அருள்பொழிந்தும்பொதுப்பணிக்கே
இரவுபல விழித்தெம்மை ஏவும் ஏவல்
இத்தனையும் தாத்தா!நான் மறத்தல் ஆமோ? (சா)

உழைப்பவர்க்கே உரித்தாய பொங்கல் நாளில்
உயர்தமிழைத் தமிழினத்தை ஓங்கச் செய்ய
உழைப்பதற்கே உரம்பெற்று வாழ்க! என்றென்
றுமையின்று முழுமனத்தால் வாழ்த்து கின்றேன்,
குழைத்தெடுத்த தேன்பொங்கல் உண்ணும்போழ்து
கூறுகின்றேன் வாழ்த்துரையை மயிலை மூத்தே!
மழைத்துளியால் வளர்பயிர்போல் நும்மு ழைப்பால்
வாழ்கதமிழ் ஆட்சிபெற்று வாழ்க! வாழ்க!! (எ)

அவளும் நானும்

○

பொங்கிவரு நிலவொளியில் மலர்ந்து நிற்கும்
பூத்தோய்ந்து வருதென்றல் உடலை நீவ
சங்கொளிதோய் மாடத்துத் தங்கி இன்பம்
தருகுடும்ப விளக்கெடுத்துச் சுவைத்திருந்தேன்
மங்கையவள் என்குடும்ப விளக்காம் நல்ல
மனைவிவந்து 'யார்உரைத்த திந்நூல்?'' என்றாள்;
'எங்கவிபா ரதிதாசன்' என்றேன்; 'அத்தான்!
எனக்கவரை ஒருசிறிதும் பிடிக்கா' தென்றாள் (க)

'உயர்கவிஞன் உணர்ச்சிமிக்கான் புரட்சிப் பாடல்
உரைக்கின்றான் தமிழமிழ்து படைத்துக் காக்கும்
செயலினையே புரிகின்றான் இருந்தும் ஏனோ
வெறுக்கின்றாய்?செவ்விதழாய்!' என்றேன்;அன்னாள்
'மயல்புரியும் மங்கைதந்த இன்பம் என்றன்
மாத்தமிழுக் கீடில்லை என்று சொன்னால்
வயிறெரிய மாட்டாதோ? பெண்கள் கூட்டம்
வாழ்த்திடுமோ? விட்டுவிடும் கவிஞர் பேச்சை' (உ)

என்றுரைத்தாள்; 'பெண்மயிலே! தமிழில் ஊறும்
இன்பநிலை கண்டவர்கள் இந்த ஒன்றே
நன்றென்பர்; நான்கூட அப்படித்தான்
நடையழகி! நானுன்னை மணந்து கொண்ட
அன்றுன்பால் அழகிளமை நிறையக் கண்டேன்
ஆண்பிள்ளை ஒன்றுபெற்று விட்ட பின்னர்
இன்றுளதோ அவ்விளமை? ஆதலாலுன்
இன்பத்தும் சிறுகுறைவு இருத்தல் உண்மை (ந)

மனிதரினம் முதன்முதலில் பேசக் கற்ற
மாண்புயர்செந் தமிழணங்கோ என்றால், இன்பம்
கனிதெலுங்கு மலையாளம் துளுவம் இன்னும்
கன்னடமாம் எனுமக்கள் நான்கு பெற்றும்
தனியிளமை குன்றவில்லை தளர்வும் இல்லை
தலைச்சிந்தா மணிசிலம்பு மேகலைப்பூண்
நனியழகு பொலிவுபெற மனத்தை ஈர்க்க
நடக்கின்றாள் சிரிக்கின்றாள் அந்த நங்கை (சு)

ஆதலினால் தமிழின்பம் உயர்ந்த தென்றார்
அதற்கவரை வெறுத்துவிடல் அழகோ? என்றன்
மாதரசே எனவுரைத்தேன்; 'போங்களத்தான்
மறைமொழியால் கேலிஉரைக்கின்றீர்!' என்றாள்;
'காதலியே கேலியில்லை தமிழ்சுவைத்தால்
கவலைஎலாம் பறக்குதடி! தளர்ச்சி நோயும்
ஏதடி?என் இன்னமுதே! என்றன் உள்ளம்
இன்பத்துள் மூழ்குதடி!' என்று சொன்னேன்; (ரு)

'இலக்கணமாம் உலைக்கூடத் திருத்தி விட்டுத்
தனித்தமிழாம் இன்மொழியாம் என்று சொல்வீர்
கலைச்சங்க நூலென்பீர்! இரும்பாற் செய்த
கடலைகளே அவைஎல்லாம்; தமிழை இந்த
நிலைக்காக்கி விட்டீரிங் கெப்படித்தான்
நிலைத்திடுமோ உமதுதமிழ்?' என்று கேட்டுக்
கலக்கிவிட்டாள் என்மனைவி; 'அன்புப் பேதாய்!
கண்டபடி உளறிவிட்டாய்! ஒன்று கேட்பாய்! (சு)

வயலுக்கு வரப்பொன்றும் வேண்டா மென்றால்
வளக்கரைகள் ஆற்றுக்கு வேண்டா மென்றால்
இயல்மொழிக்கும் இலக்கணமே வேண்டாம்பெண்ணே!
இயலறிவு மொழியறிவு இல்லார் சொல்லும்
மயல்உரையை நம்பாதே! மொழியைக் காக்கும்
வரம்பிலையேல் எம்மொழியும் அழிந்து போகும்;
கயல்விழியே! சங்கத்து நூல்கள் எல்லாம்
கண்டதுபோல் வல்லிரும்புக் கடலை என்றாய்! (எ)

புரைபட்டுப் போகுதடி என்றன் உள்ளம்
பொல்லாத சொல்லினைத்தான் சொல்லி விட்டாய்!
நரைபட்டுப் பல்லிழந்தோன் முறுக்குத் தின்றால்
நலமென்று சொல்லிடுவான்? இரும்பாம் என்பான்;
குறைபட்ட அரைகுறைகள் உணரும் ஆற்றல்
இன்மையினால் கூறுவதைக் கேட்டு விட்டு
நிறைவுற்ற புலவோரைச் சங்க நூலை
நிறுத்துரைக்கும் இலக்கணத்தைப் பழித்தல் நன்றோ(அ)

'வானொலியில் நேற்றொருவர் பேசக் கேட்டேன்
வந்தசில ஐயங்கள் நும்பால் சொன்னேன்
தேனொழுகும் மொழிபுகல்வீர் என்றிருந்தேன்
திட்டுகின்றீர் மன்னியுங்கள் அத்தான்!' என்றாள்;
'நானெதுவும் திட்டவில்லை, தமிழால் வாழ்வோர்
நன்றிகொன்று திரிவதைத்தான் ஒப்ப வில்லை
ஏனெதுக்கம்? இப்படிவா!' எனக்கை பற்றி
'எழுகின்ற ஐயங்கள் புகல்க' என்றேன் (சூ)

'கேட்கின்றேன் என்மீது சினங்கொள் ளாதீர்?
கிளர்மூச்சும் உடல்பொருளும் தமிழே, வாழும்
நாட்களுமென் தமிழ்மொழிக்கே என்று சொல்வீர்!
'நன்றுநன்று; நாம்மணந்த திருநாள் தன்னில்
கேட்கவில்லை தமிழ்ஒலியே எதையோ கேட்டோம்
கிடக்கட்டும் நாம்வணங்கும் கோவி லுள்ளே
கேட்கிறதோ அவ்வொலிதான்? பிள்ளை பெற்றோம்
கிறுக்கரைப்போல் பிறமொழியில் பெயரும் வைத்தோம்

இங்கிலைதான் போகட்டும் இந்த நாட்டில்
எங்கிருந்தோ வந்தமொழி நம்மை ஆளல்
நன்னிலையென் றெண்ணிவிட்டோம் உணர்வும் அற்றோம்
நலம்பெறுமா உருப்படுமா தமிழ்தான்?' என்றாள்;
என்னுளத்தே சுருக்கென்று தைத்த(து)ஆம்ஆம்
எழுச்சியுரை முழக்குகிறோம் செயலிற் காட்ட
முன்வருதல் சிறிதுமில்லை அந்தோ! என்று
முணுமுணுத்தேன் பேசவில்லை வெட்கம்!வெட்கம்! (யக)

'கொஞ்சுமொழி வஞ்சி! எனைத் திருத்தி விட்டாய்
கூறுவதைச் செயலுக்குக் கொணர்வேன்; நம்பால்
தஞ்சமென வந்தவரின் சூழ்ச்சி யாலே
தமிழ்வழங்காக் கோவிலுள்ளே தலையைக் காட்டேன்
எஞ்சியுள குழந்தைக்குத் தமிழ்ப்பேர் வைப்பேன்
இப்படியே என்வீட்டைத் தமிழ்வீ டாக்க
வஞ்சினமும் கொள்கின்றேன்' என்று சொன்னேன்;
வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டாள்;'ஏன்சி ரித்தாய்?' (௰உ)

என்றேன்நான்; 'கோவிலுக்குப் போகா விட்டால்
இனியதமிழ் எழுச்சிபெற்று விடுமா என்ன?
நன்றத்தான்! தமிழ்நாடும் கோவில் மன்றும்
நாதியற்ற சொத்தா? உம் சொந்த மன்றோ?
வென்றந்த உரிமைபெற வீரம் இல்லை?
ஏனத்தான் வீண்பேச்சு? போதும் போதும்!'
என்றுரைத்தாள்;தோழர்களே! உம்பாற் சொன்னேன்
என்செய்யப் போகின்றீர்! ஆய்ந்து சொல்லும்! (௰௩)

பாரதிதாசன்

○

பாண்டியனை நினைப்பூட்டும் பார்வையாளன்
　　பாழான பழமை வேண்டான்
மாண்டநல்ல சங்கத்தார் தமைப்போல்வான்
　　மனத்தில்எழும் புதுக்க ருத்தை
வேண்டியமட் டுங்கொடுப்பான் வீரத்தை
　　ஊட்டிடுவான் ஊழிக் காலம்
தாண்டியநல் தமிழ்மொழிமேல் மீசையின்மேல்
　　தணியாத காதல் கொண்டான் (க)

இனிஅஞ்சார் தமிழ்மக்கள் தமிழுக்கோர்
　　இடுக்கண் இனி வருதல் இல்லை
கனிமொழியில் காதலைத்தான் பகுத்தறிவுக்
　　கதிரைத்தான் காட்டி விட்டான்
நனிமகிழ்ந்து தமிழரெலாம் போற்றுகிறார்
　　நம்மினத்தார் விளங்கப் பாண்டி
இனிதளித்த பரிசிலவன் எதிர்ப்பஞ்சா
　　இயற்கவிஞன் ஏறு போல்வான் (உ)

கடவுளரைப் பாடிமகிழ்ந் ததன்பிறகு
காலத்தை எதிர்த்து நின்று
மடமையினை மாய்த்திட்டான் பாரதியின்
தாசனென மதிப்பும் பெற்றான்
திடமுடனே அவன்கருத்தைச் செப்புகிறான்
தீந்தமிழின் உரிமை காக்க
உடல்கொடுப்பேன் என்கின்றான் அவனளிக்கும்
ஓவியங்கள் வாழ்க நன்றே! (௩)

வேறு

கலைப்பெயரால் கதைகட்டிப் பாழ்ப் டுத்தும்
கருத்தொதுக்கிப் புதுநெறியிற் சென்ற போதும்
இலக்கணத்தைப் புறக்கணியான் தமிழி யக்கம்
எனச்சொல்லி மொழிவளர வழிகள் தந்தான்
மலைப்பெய்தா எளியநடைக் கவிகள் தந்தான்
மனம்கவரக் 'குயில்' இதழால் இசைத்த பாடல்
கலைக்கடலாம் அவன் தந்த நாட்டு வாழ்த்து
கருத்துக்கு நல்விருந்தாம் இசைப்பெருக்காம் (௪)

இனத்திற்குள் பகைகொண்டு சாதிச் சேற்றில்
இணைந்திருந்த நானதனை மறக்க ஊக்கம்
எனக்கூட்டிக் கரைசேரச் செய்த தந்த
இயற்கவிஞன் பாடலொன்றே! மணந்த பின்னர்
மனக்கவலை ஒழித்துகலைக், கழக மென்ன
வாழ்வதற்குக் குடும்பவிளக் களித்தான் அன்னான்;
வனப்புடைய கவியுலகைக் காண எற்கு
வழிகாட்டித் திருப்புமுனை ஆகி நின்றான் (௫)

துயில்

○

தொழிலாளி:

காலையிலே துயிலெழுந்து நீரைப் பாய்ச்சிக்
களையெடுத்துக் கதிர்காத்துப் புவியைக் காத்தோம்
ஆலையிலே நூல்நூற்றோம் அவற்றால் நல்ல
ஆடைகளை ஆக்கிஉயர் மானங் காத்தோம்
மாலைவரை வீடுகட்டி மரமும் ஏறி
மடவாரை நகர்க்கனுப்பி உடல்அலுக்க
வேலைசெய்தோம் உணவில்லை; உறங்கச் சென்றோம்
வேதனையை மறந்திருக்கத் துயிலே! வாவா! (க)

முதலாளி:

பெட்டகத்துப் பணம்நிறைத்துப் பூட்டி வைத்த
பெருஞ்சாவிக் கொத்தின்மேல் திண்டு வைத்துக்
கட்டில்மேல் விரித்திருக்கும் மெத்தை மீது
கண்ணயரச் சென்றேன்நான் கடைக்கணக்கும்
வட்டிவயல் வரவிருப்பும் செல்வம் இன்னும்
வரும்வழியும் எண்ணுவதால் உறக்கம் இல்லை
கட்டிவைத்த பொருள்கொண்டு வாங்குதற்குக்
கடைச்சரக்கா அவ்வுறக்கம்? என்ன செய்வேன்! (உ)

காதலன்:

புத்தகங்கள் படித்துணர விரித்த போதும்
புதுக்கவிகள் எழுதிடநான் எண்ணும் போதும்
புத்தம்புதுப் படங்காணச் சென்ற போதும்
பொல்லாத துயிலே!நீ தொல்லை தந்தாய் !
கத்துகுரல் புள்ளொடுங்க வருவேன் என்ருள்
கடையாமம் வந்துமவள் வந்தாள் இல்லை;
இத்தனைபோழ் தாகியும்கண் மூட வில்லை
இரிந்தோடி மறைந்தாயோ காதல் முன்னே ! (ரு)

காதலி:

நாயொலியால் பெற்ரோரும் விழித்து விட்டார்
நான்வருவேன் என்றவரும் காத்து நிற்பார்
தாயுள்ளம் காட்டாத தலையன் பைத்தான்
தந்திடுவார் என்றிருந்த எண்ணம் வீணுய்ப்
போயிற்றே ! எனைத்துயிலே நீயும் வஞ்சம்
புரிகின்ருய் ! நீவந்தால் கனவி லேனும்
போய்அவரைத் தழுவிடுவேன் அவரும் நானும்
புதுவுலகம் சென்றிடுவோம் நீவா ராயோ? (சு)

ஆசிரியன்:

கண்ணிதழ்கள் அறியாமல் குவியப் பெற்றுக்
கைப்பொருள்கள் நழுவிவிழக் குறித்த ஒன்றைப்
பண்ணுங்கால் மெய்சோரக் கையும் சோரப்
பாதியிலே அச்செயல்தான் சோர்ந்து நிற்க
எண்ணங்கள் ஓடாமல் நிலைத்து நிற்க
இருக்கின்ற கடன் துயரும் வறுமை நோயும்
மண்ணகத்தில் மறந்திருக்க அமைதி எங்கும்
மருவிடநின் ருடுகின்ற துயிலே ! வாழ்க ! (எ)

மாணவன்:

நாடகங்கள் நிழற்படங்கள் காணும் போதும்
நண்பருடன் அரட்டையடித் திருக்கும் போதும்
ஊடகத்தே வாராமல் உதவி செய்தாய் !
உவகையுற்றேன்; தேர்வென்னும் கூற்றுக் கஞ்சிப்
பாடங்கள் படிப்பதற்குத் தேநீர் மாந்திப்
பாடுபட்டுப் புத்தகத்தை விரித்து வைத்தால்
ஆடகத்தாள் பெயர்த்துநடம் செய்கின் றாயே !
ஐயையோ என்செய்வேன் ! துயிலே ! போபோ ! (சு)

திருடன்:

எங்கள்குலம் காக்கின்ற துயில ணங்கே !
என்னகைம்மா றுனக்களிக்க வல்லோம் நாங்கள் ?
வெங்கொடுமை செய்துபணம் சேர்த்து வைத்தோன்
வெளிமாடிக் கட்டிலிலே உறங்கு கின்றான்
பொங்கிருட்டில் உழைப்பாலே சோர்ந்து மற்றோர்
புரளாமல் கண்ணயர்ந்தார்; கன்னக் கோலைத்
தங்குதடை இல்லாமல் சாத்து கின்றோம்
தாயே !நீ இல்லைஎனில் ஏது வாழ்வு ? (எ)

துறவி:

எனையாளும் இறைவா!உன் அடியைப் போற்ற
இளங்காலை நீராடிப் பூசை செய்வேன்
வினையாளர் பரிமாறச் சுவைசேர் உண்டி
விதவிதமாய் உண்பேன்பின் பழமும் பாலும்
நினையாத போதெல்லாம் முன்னே நிற்கும்
நிறைபணமும் வசதிகளும் நிறையப் பெற்றும்
மனையாளாய்ப் பெண்ணொருத்தி இல்லை என்ற
மனக்கவலை கௌவியதால் உறக்கம் இல்லை (அ)

திரு. வி. க.

சமயங்கள் எத்துணையோ அனைத்தும் கற்றுச்
சமத்துவமே கண்டுணர்ந்தார்; சைவர் புத்தர்
சமணரென்றும் கிறித்துமக மதியரென்றும்
சச்சரவேன்? இறைஒன்றே உணர்க என்றார்;
தமரென்றும் பிறரென்றும் காணார்; நல்ல
தமிழ்நாடும் திராவிடமும் இந்தி யாவும்
நமதென்பார்; உலகம்நம தென்றும் சொல்வார்;
நாகாக்கும் நாகரிகம் அமையப் பெற்றார் (க)

காந்திய நெறிநிற்பார், கடவுட் கொள்கை
கனிந்திருப்பார், பொதுவுடைமைக்கொள்கை ஒன்றே
சாந்தியினை அமைதியினை நல்கும் என்று
சமரசமே வேண்டிடுவார்; எந்த நாளும்
தாந்தீமை கருதலிலார்! எவரை யேனும்
தாழ்ச்சியுரை செப்பறியார்; இனிய சொல்லே
ஈந்திடுவார்; வேறுபடு கருத்துக் கொண்ட
எவரையுமே பகைத்தறியார்; நண்பே காண்பார் (உ)

சமயமென்றும் தொழிலாளர் இயக்கமென்றும்
சார்ந்தோருள் எவரைவிரும் பிடுவீர் என்றால்
சமயம்வரின் பின்னவர்க்கே என்விருப்பைத்
தருவேன்என் றறுதியிட்டுச் சொன்ன சொல்லில்
இமயமலை பெயர்ந்தாலும் பெயரா வுள்ளம்,
எதிர்ப்புக்கும் கொடுஞ்சிறைக்கும் அஞ்சா—வூக்கம்
அமையவரு பெற்றியினர்; மார்க்சு சொன்ன
அறவுரையைத் தெளிவாக உணர்ந்த சான்றோர் (ங)

பெண்ணினமும் ஆணினமும் சமுதாயத்தின்
பெருமைமிகு இருகண்கள்; பெண்மை என்னும்
கண்ணொளியைக் கெடுத்தனரே உலகோர் அந்தோ!
கருணைஒளிர் தாயினத்தைத் தாழ்த்தல் நன்றோ?
எண்ணிவிடின் நோகின்றதென் றன் நெஞ்சம்
ஏனிந்த ஓரவஞ்சம்? நேர்மை வேண்டும்;
பெண்மைஇன்றி ஆணில்லை அதனால் பெண்மை
பேணிடுக சமுதாயம் தழைக்க என்றார் (சு)

பெற்றெடுத்த தமிழ்த்தாயின் பாலை உண்டோன்
பெருமின்பம் உயரின்பம்; வீடு பேற்றை
எற்றுக்காம் எனக்கருதச் செய்யும் அந்த
இன்பமது என்றார்; தாய் மொழியை நன்கு
கற்றபிற கயல்மொழியைக் கற்றல் வேண்டும்
கனித்தமிழை உயிர்த்தாயைத் தவிக்க விட்டு
நிற்றல்பெரும் பிழைஎன்றார்! தாய் தவிக்க
நினைப்பாரோ எவரேனும் அறமே செய்ய? (ரு)

அன்புமிக்கார் ஆனாலும் அடிமை ஆகார்,
அறிவுமிக்கார் ஆயினுமே செருக்குக் கொள்ளார்,
பின்புமவர் பணிவுமிக்கார் இருந்தும் அன்னார்
பெருமிதத்திற் கடுகளவும் குன்றார், எங்கும்
இன்புமொழி பேசினுமே கருத்து வேறு
காணுங்கால் இடித்துரைக்கத் தவறார், நெஞ்சில்
வன்பில்லார் எனினும்நல்ல உறுதி கொண்டார்,
வரும்ஆசை அற்றார்தான் துறவி அல்லர் (கா)

தொண்டுள்ளம் பழமைஒளிர் புதுமை உண்மை
தூய்மைஅன்பு தமிழ்நெஞ்சம் பொதுமை பெண்மை
கண்டன்ன இனியமொழி எளிமை நண்பு
கருத்தீர்க்கும் சொல்வன்மை அறிவு கல்வி
விண்டுரைக்க இயலாத அமைதி வீரம்
வினை இன்னா செய்யாமை ஆன்ற விந்து
கண்டடங்கு கொள்கைஎன அறமாம் என்று
காணுகின்ற அத்தனையும் அமைந்த சான்றோர் (எ)

மறைந்தாரோ !

ஐயையோ திரு.வி.க. மறைந்தாரோ !
ஐம்புலனும் ஒடுங்கியதே ! தமிழரினிச்
செய்வதென்ன ? அவர்பேசும் தமிழெங்கே ?
செய்யதொரு தொண்டெங்கே ? சமயமுறு
பொய்மைஎலாம் அழித்தாரே ! புதுமைநெறி
பொதுமைநெறி கண்டாரே ! அவர்நமக்குக்
கைமாறு கருதாமல் உழைத்தாரே !
கதறுகிறேன் அவர்மறைவு கேட்டதாலே

தாழ்ந்தநிலைத் தமிழகமே ! உனக்காகத்
தந்நலத்தை மறுத்தெழுந்த தூயவரை
ஆழ்ந்தநிலைக் காக்கிவிட்டாய் ! ஈதுனக்கே
அவமானம் ! அவமானம் !! வறுமையிலே
வீழ்ந்திருந்தும் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தாரே !
வீரமுடன் இருந்தாரே ! அன்னவரை
வாழ்ந்திருக்க விட்டாயா ? நன்றியிதா ?
வீணருக்கு வாழ்வுதந்தாய் அந்தந்தோ !

